

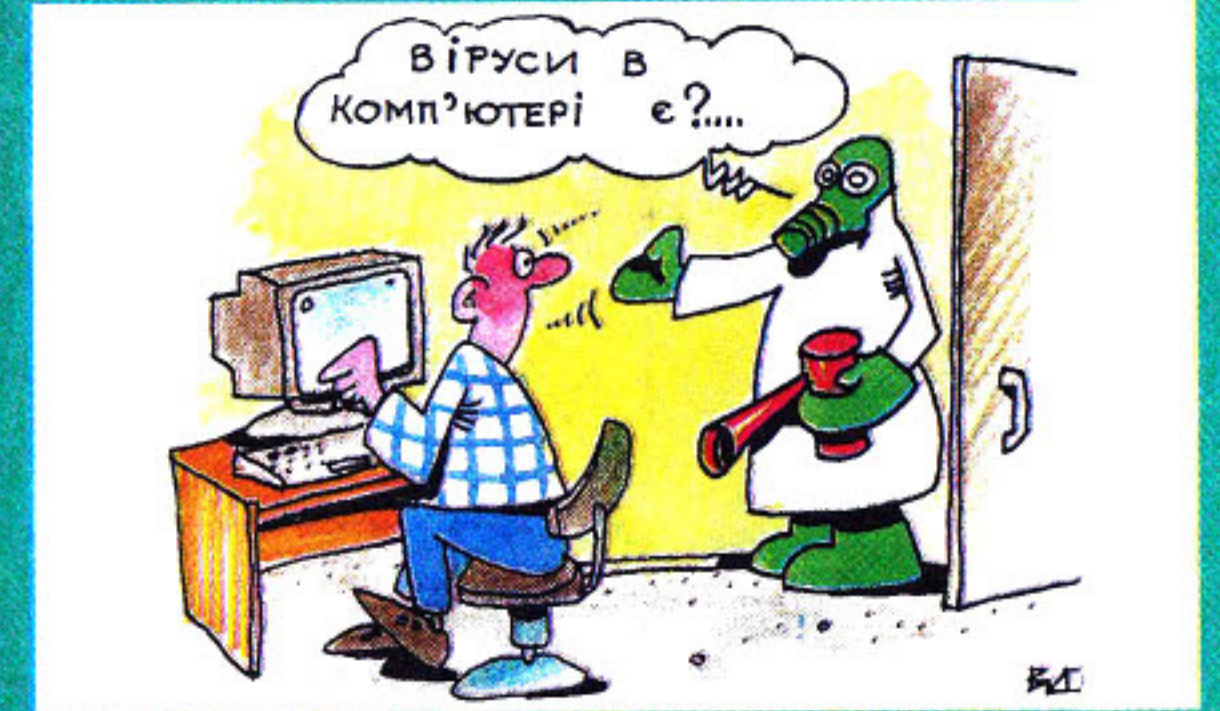
ПЕРЕЩЬ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятнікова)

— Чого це русалки так знахабніли?
— А в них нерест!

Малюнки Віктора ПОЛОВА

ІРОНІЗМИ

✓ Гуморист — душа товариства, сатирик — його холодний душ.

✓ Якщо автоінспектор зупинив вас на тротуарі, значить, ви збилися з дороги.

✓ Не так багато поганого, як мало гарного.

✓ Якщо ви ще в змозі встояти перед спокусою, краще лягти поруч із нею.

✓ Старість — це покарання за надто довге життя.

✓ Якщо вам важко на душі, значить, у вас за пазухою камінь.

✓ Песимісту на все начхати, оптимісту — вибірково.

Валентин ШУЛЬГА.

peres-ua.

peres-ua.

ПРИТЧА ПРО БОЧКУ

Кажуть, у Царграді
з волі падишаха,
Крадія спіймавши,
кликали народ,
Садовили в бочку
зłodія-невдачу,
Нечистот вливали
аж по самий рот.
Діжку ту Стамбулом
цілий день возили,
Шаблею над нею
лютий яничар
Понад самим краєм
змахував щосили:
Голову зануриш —
буде на плечах.

Не середньовіччя
нині, і закони
Створено гуманні,
тільки ж сучий син
Одне у народі
хапонував мільйони
І не в бочку втрапив:
у «верхах» вже він!

Пилип ЮРИК.

м. Запоріжжя.

ОГОЛОШУЄТЬСЯ ПОСАДКА?

Мінтранс України може ввести в транс наших літакобудівників, оскільки має намір закуповувати іноземні лайнери, аналогічні вітчизняним за класом і місткістю. «Якщо ці наміри здійсняться, то закритється ряд наших підприємств, — сказав кореспондентові Вячеслав Богуслаєв, голова ВАТ «Мотор Січ».

— А це означає, що залишаться без роботи тисячі висококваліфікованих спеціалістів. Ми втратимо багатомільйонні контракти. Врешті, впаде престиж держави, яку все-таки знають як таку, що підтримує вітчизняну високотехнічну галузь».

ПРОКУКУРІКАЛИ

В Україні 2003 рік оголошено Роком культури. Але, як пе-

реконалися працівники культури, істотних змін в ставленні до їхньої роботи з боку державних структур так і не сталося. Як і раніше, на культуру виділяється такі мізерні кошти, що їх не завжди вистачає навіть на зарплату.

ЩЕ ОДИН «РЕКОРД»

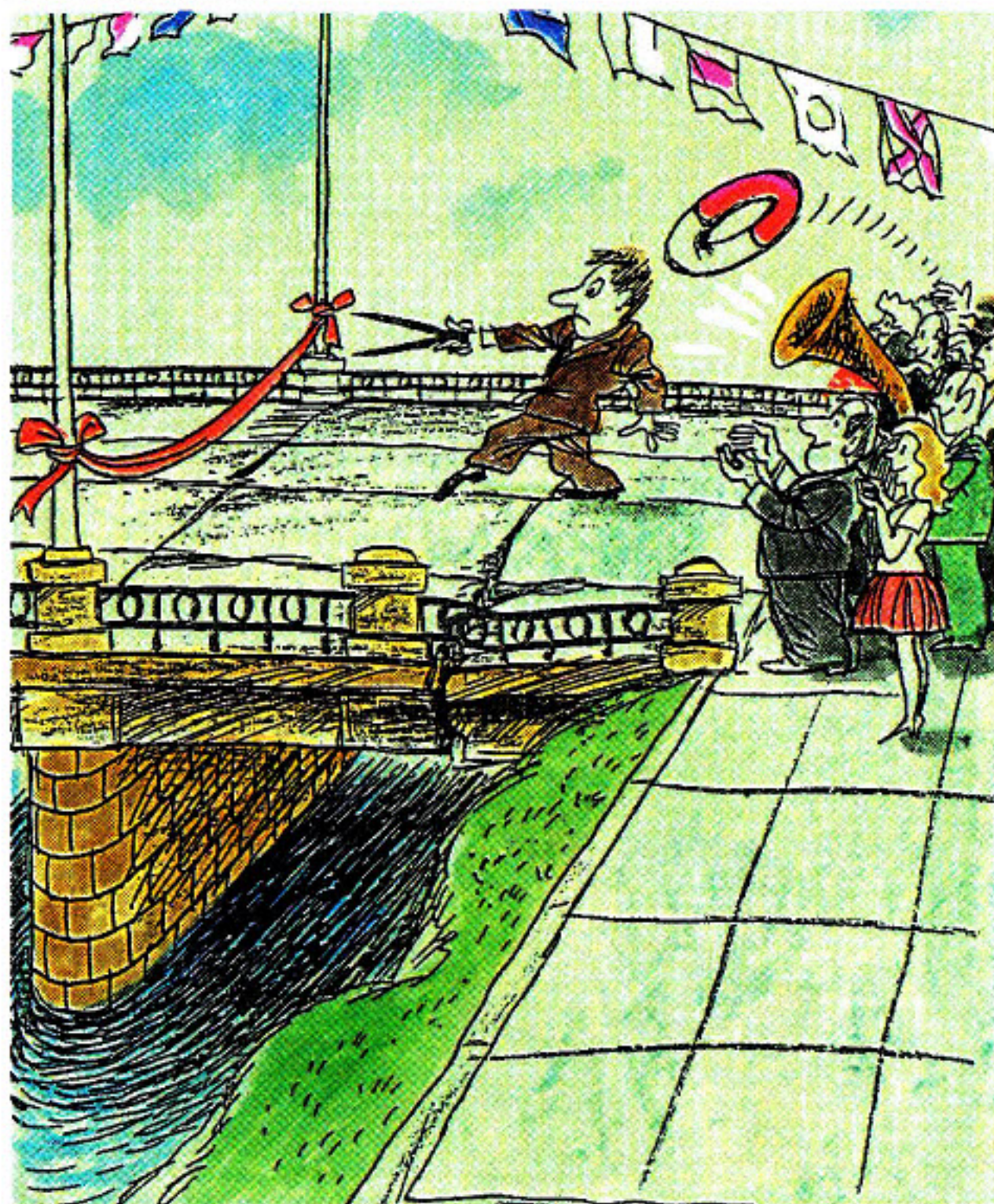
Україна вийшла на перше місце в Європі по... курінню. Сьогодні у нас «смажить сигарети» майже 40 відсотків працездатного населення. Серед курців 4 млн. жінок, 30 відсотків дітей і підлітків попихує тютюновими виробами. Наслідки цього «рекорду» легко передбачити. А тим часом ре-

клама сигарет в країні набирає обертів.

ХТО В КРИМ, ХТО В РИМ

Минулого року під кримським сонцем відпочило 4 млн. 600 тисяч курортників. Але лише четверта частина приїхала сюди з путівками. Решта — «дикунами». Тому поза бюджетом залишилися сотні мільйонів гривень. Курортників не влаштовує висока ціна і низька якість обслуговування у санітарно-курортних закладах. «За такі гроші, — кажуть вони, — можна з успіхом відпочити і за кордоном».

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ГУМОРЕСКА

Поспішаю оце до Антона, сусіда, в лікарню. Штрикають йому уколи, змащують якимсь шмаровидлом плечі і знімають в роті мірку, щоб уставити зуби. Доводять сусіда до пуття після контузії в місті.

Поїхав він у гості до сина, вийшов із автобуса, а на вулиці коїться таке, як у хліві, коли курка знесеться. Не стільки того яйця, скільки крику, галасу й копошіння. Кудись іде на товп і чогось вимагає.

Розвісив він вуха, дивиться на те все, мов теля на стрічки молоді. Аж тут якийсь із виду культурний добродій опинився біля Антона. Розпитав про те, про се, й каже:

— Ви, часом, двадцять гривень не хочете заробити?

— За що ж мені їх дадуть? — поцікавився сусід.

— За правду й демократію.

— То це вони в нас уже такі дешеві стали? — здивувався Антон.

— Політика — діло тонке, — звів до неба палець добродій.

— І що ж я маю робити?

— Узяти оцей транспарант, разом із людом пройтися вулицею, — пояснив добродій.

— І це все? — не повірив Антон.

— Усе. Хіба що пару разів крикнете: «Ганьба!».

Для Антона двадцять гривень — це сума. Як тут не провітритись? Подякував за гроші та й рушив до людського гурту. Гордо підняв над собою прибіту до дерева розмальовану фанеру і на повні груди рявкнув: «Ганьба-а-а-а!»

Молодиця, що йшла поруч і диригувала руками, підозріло подивилася на нього, звела очі на фанеру, і так заверещала, наче то не Антон чапав, а семиголова гідра сунула.

Враз до сусіда підскочило кілька пасійованих чоловіків і заходилися виривати із рук дровко з отою фанерою.

— Ти чого сюди, козел, затесався?!

— Хлопці, я ж свій! — вигукнув сусід.

— Ось ми тобі покажемо «свого»! — зацідили Антонові в зуби.

— Братці, я ж за правду і демократію! — заволав він.

— Ось тобі правда! — стусонув хтось Антона кулаком під дихало.

— А оце демократія! — переломила на його спині дровко молодиця-диригент. Були б обпатрали, мов курку, якби не почав відбиватися авоською з сирими яйцями. «Нічого мені так не шкода, — каже, — як чотирьох недавно вставлених залізних зубів. Три свої — то таке, все одно випали б...»

Лежить Антон, стогне і ніяк не второпас: за яку ж правду і демократію його так віддухопелили?

Борис ПОЛІЩУК.

БОНАПАРТИЗМ — розбіжність між малим зростом і великими амбіціями.

ДЕМОКРАТІЯ — для держави те, що для жінки привабливість: якщо її нема, все інше несуттєве.

ДЕПУТАТ ВІД МАФІЇ — братан трудового народу, дружан міністра, кореш податкового інспектора.

НАШ ТЛУМАЧНИЙ СЛОВНИК

ДИПЛОМАТІЯ — мистецтво дружити з ворогами.

КОМПАС — політичний

оглядач, який показує в один бік.

КОМПРОМАТ (шифр) — «КОМу ПРОдати МАТеріальчик?»

КОМПРОМІС — домовленість політиків поступитися істиною і вважати один одного розумними.

Володимир ВОЙТЕНКО.

м. Київ.

Олексій КОХАН

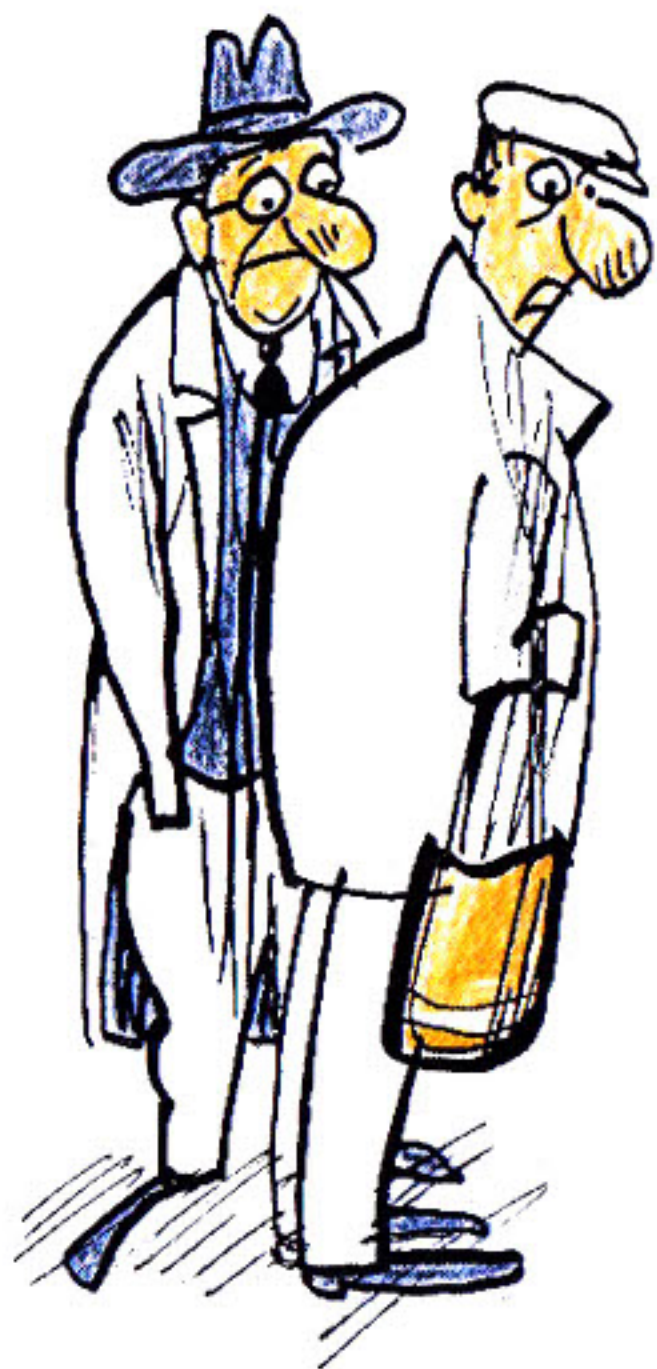
УВАГА! УВАГА!

Хто передплатив «Перець» лише на перше півріччя, завітайте до поштового відділення або зверніться до листоноші, щоб продовжити передплату і бути з «Перцем» до кінця року. Не баріться, зробіть це сьогодні!

ЗАЛИШАЙТЕСЯ З НАМИ! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

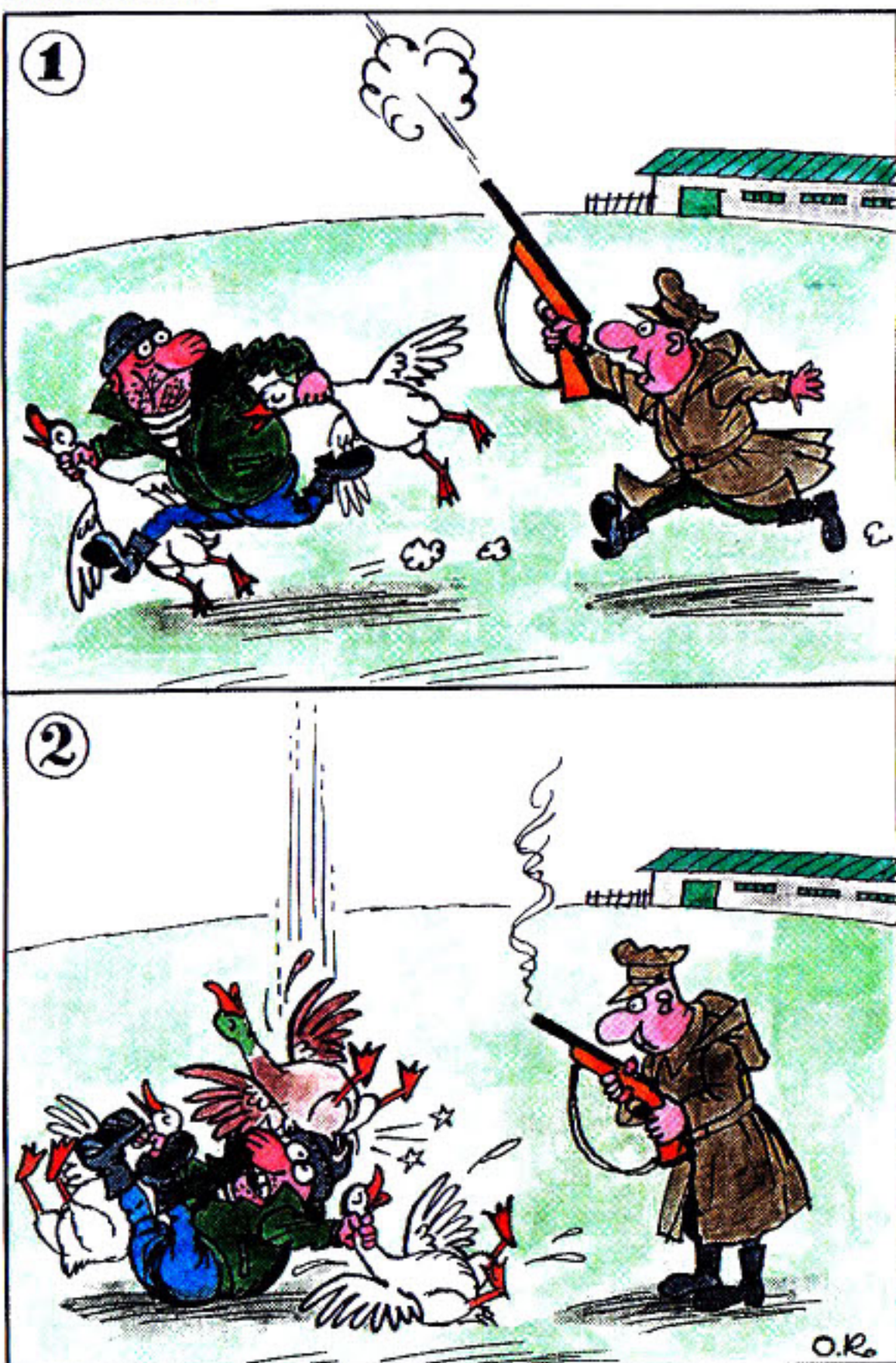
Микола КАПУСТА

— Василю, говори тихіше, бо завжди знайдеться якась собака, що підслуховує.

Олексій КОХАН

БАЙКИ

ДОВІДКА

Святий Петро обходив рай
(Інспектував його нерідко).
Аж гульк — назустріч скаче дідько.
— Біс забирай —
Апостол Ангела покликав чергового. —
Хто пропустив пройдисвіта оцього?
Чи, може, крізь паркан проліз?
— Та ні, все, — каже Ангел, —

по закону.

Він із собою довідку привіз.
Таку, що хоч малюю з нього ікону.
Як не поглянь, — ну, просто золотий.

А головне — святий!
На довідці печаток —
Із десяток...
Почувши це, Петро упав, як мрець.

О Господи! Що робить папірець.
Хай йому грець!

ВОРОТА

Баран узявся будувати хату —
Простору, світлу, теплу і багату.
Почав з воріт. Притяг колоди з лісу,
Пригепав дошки, почепив завіси
І кличе: — Новосілля, гей, звірота!

Для Барана — аби нові ворота!

ДОБРИЙ ВЕДМІДЬ

Всі кажуть: у Ведмеда добра вдача.
Він співчува тому, в кого біда.
Чому ж в приймальні в нього возсіда
Гісна злюща і ледача?
Хто не загляне в кабінет —
Гарикає «Немає!» або «Нет!»
Ще й погляд в неї — як у кобри.

А може, не такий Ведмідь то й добрий?
Для нього кабінет — як дот:
Ховатись від турбот.

Петро РЕБРО.

— Ми з жінкою домовилися:
я сиджу тут, а вона — з дітьми.

Друзе Перче!

Недавно в уряді доповідалося, що спеціальна комісія вибірково обстежила дороги і дійшла невтішних висновків. Дороги у нас погані. Ніби ми й без спеціальної комісії цього не знали! А може, хтось і не знав. Бо реальне фінансування дорожнього господарства України за останні п'ять років скоротилося у 2,5 рази. Кількість машин збільшується, транспортний збір (і чималий) водії сплачують регулярно, а дороги... самі ремонтуються не хочуть. І що воно у нас за дороги?!

В. ДИКИЙ.

м. Суми.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— О, тарганів немає! Вивів?
— Ні, вони у світлиці по телеку футбол дивляться.

БУВАЛЬЩИНА

Микола гризе граніт науки в столичному університеті. А його сестра Катерина пише з села листи. Та все якісь мінорні, і зміст завжди один і той же ухил має: роботи багато, дощів нема, а чоловік так п'є, що іноді з дитиною доводиться в сусідів ночувати. Словом, нема жит-

тя з п'яницею, а розлучатися не хочеться, бо корову доведеться ділити на три частини.

І відповів Микола, покликавши на допомогу свого улюбленого класика. «Дорога сестричко, — писав він у черговому універсалі з Києва. — Ти ж у мене не Шевченкова сестра Катери-

на, а моя, тому перестань журитися. Письменник Чехов писав, що в житті завжди можна знайти привід для радості. Приміром, якщо тобі потрапила скалка в палець — то радій, що в палець, а не в око; якщо тобі зраджує дружина — то радій, що зраджує лише тобі, а не вітчизні... Тобто, завжди можна знайти привід для радості».

Через деякий час із села прийшов лист. Катерина повідомляла: «Спасибі тобі, братику, і твому Чехову, за гарну пораду. Недавно мій п'яндилюга впав уно-

чі серед села в калюжу, то я радю, що у калюжу, а не в ставок, бо воно хоч і п'яниця, а чоловік. А це в мене чомусь здохло вісім курок, так я радю, що тільки вісім, а не всі дванадцять. Словом, тепер тільки те й роблю, що радю».

Микола БОСАК.

З'ІДЯТЬ

- Ти у приймах живеш?
- Так.
- Добре?
- Та де там! Потрапив у таку сім'ю, що скоро з'їдять.
- А хто вони?
- Жінка за східним гороскопом — змія, теща — тигр, а тесть — собака.
- А ти?
- А я — кролик.

НЕ ВДАЛОСЯ

- Зустрів Петро свого приятеля-бізнесмена та й каже:
- Мені казали, що тебе поклали у лікарню.

Життя з конверта

— Хотіли, але я відкупився.

ВАЖКО СВАРИТИСЯ

- Ти добру сусідку маєш?
- Не зовсім.
- А що тобі не подобається?
- Коли я сварюся, то сварюся півдня підряд, а вона через кожні сорок п'ять хвилин робить перерву.

- Чому?
- Бо раніше працювала вчителькою в школі.

ВІСКАС

- Бабуся до продавщиці:
- Мені ваш «Віскас» не сподобався.
- А котіві?
- Котіві я не давала.

НЕ ЗНАЛА

- Мати до сина-першокласника:
- А чому Ганна Петрівна поставила тобі у зошит двійку?
- Бо вона ще на знала, що наш тато директор.

МЕТА

- Батько до сина:
- Що з тобою, синку? Протягом семестру у тебе лише двійки. Що ти собі думаєш?
- Думаю попасти у книгу рекордів Гіннеса.

Іван МАРТИШ.

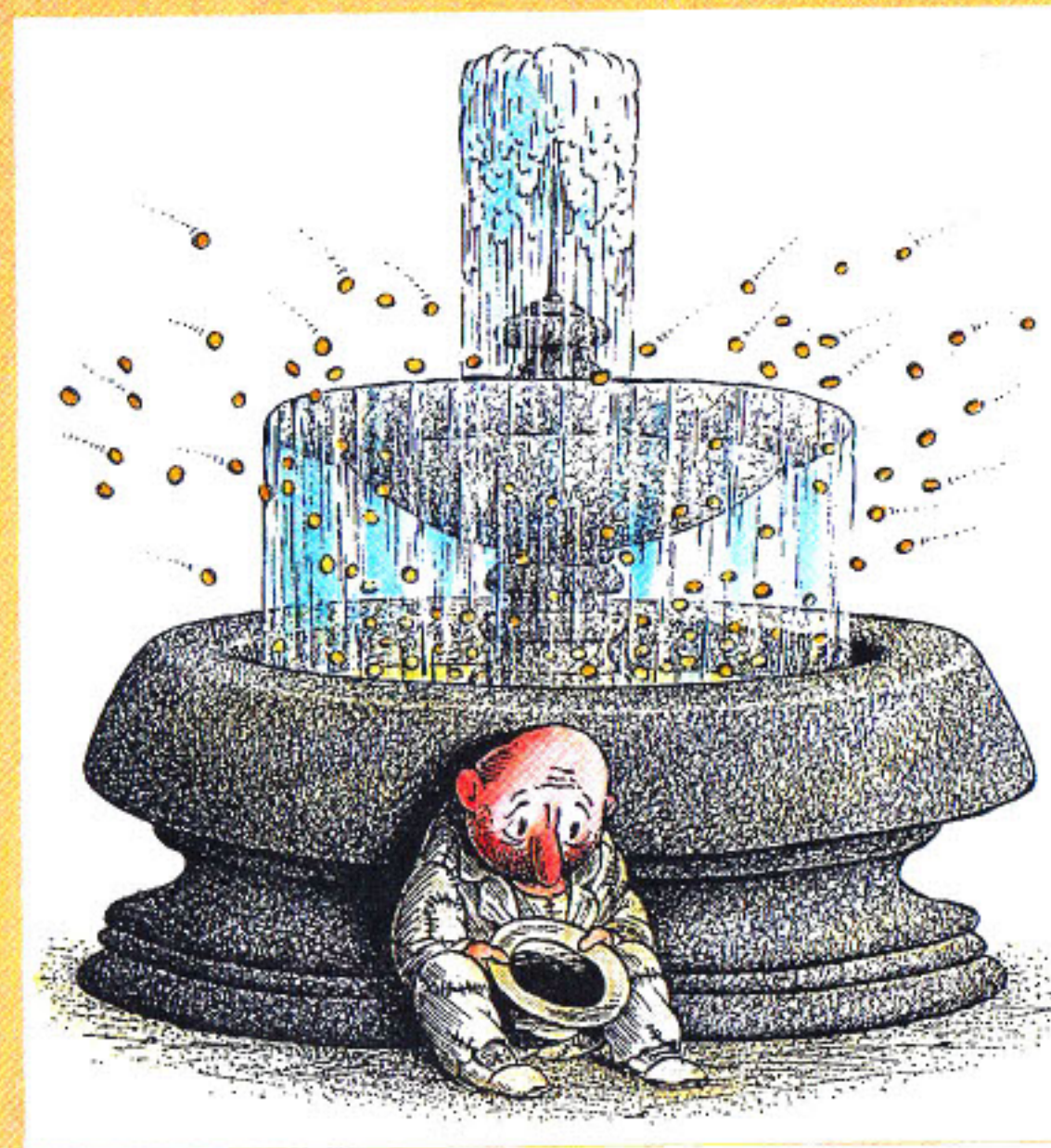
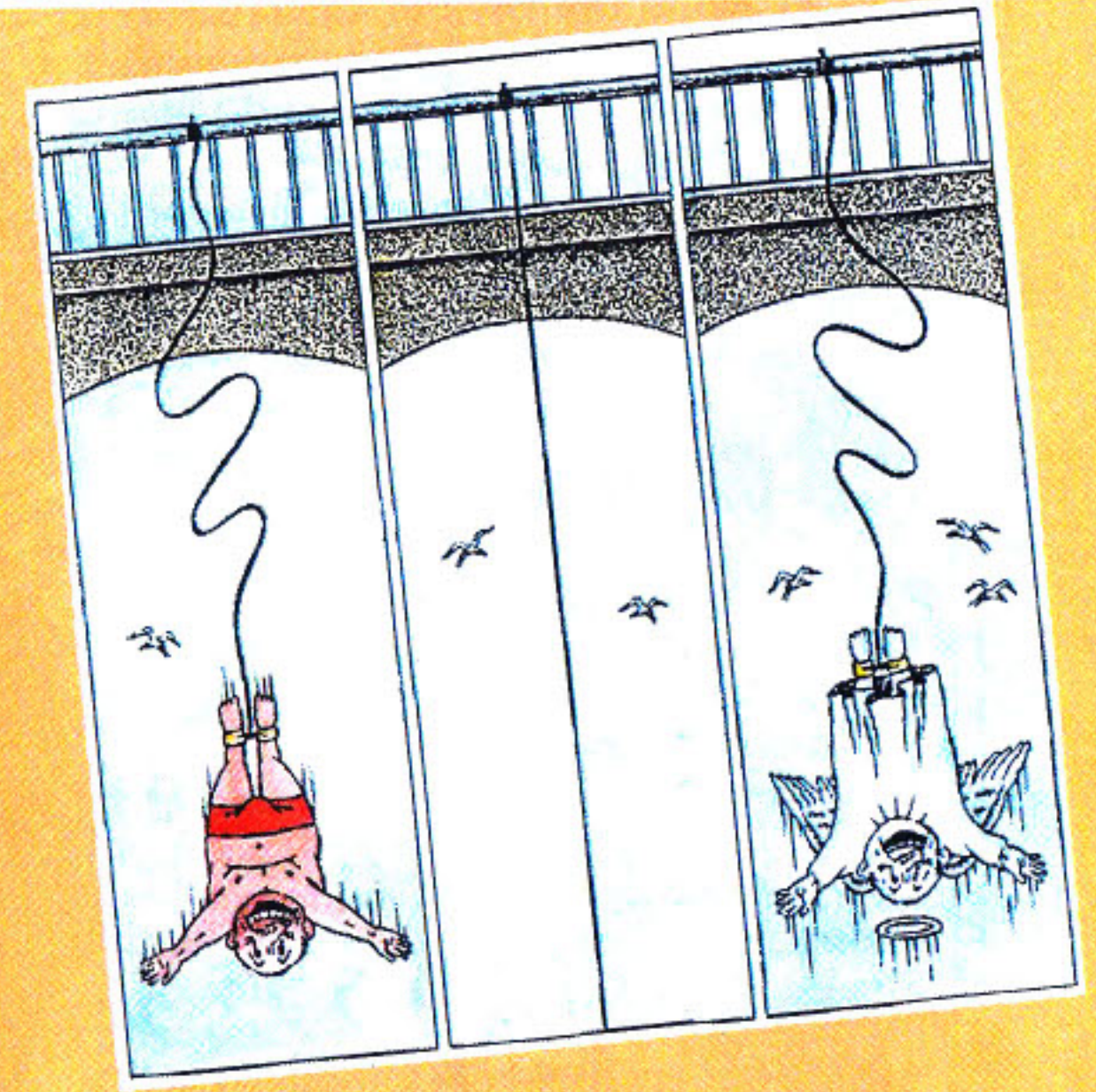
Чаш вернісаж

Скажемо коротко: ім'я карикатуриста Юрія Кособукіна відоме в усьому світі. Як підтвердження, наведемо ось такий факт: він має нагороди 240 міжнародних конкурсів карикатур. Це світовий ре-

АВТОШАРЖ.

корд! А ще у Юрія Кособукіна є вища відзнака Фонду міжнародних премій — орден Миколи Чудотворця «За примноження добра на землі». Художник примножує його усмішкою.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

РАЙПЯКАРНЯ.

ПАРЛЕМЕНТСЬКА БІЛЬШІСТЬ.

БАРСОПОНА.

МЕДМУЧИЛИШЕ.

ПЕРЕПІДГОДОВКА.

ПРЕПОГАНДИСТ.

ПРАВДОЛУП.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

- ◆ Силове відьомство.
- ◆ Судячи з того, як часто ми міняємо коней, переправою і не пахне.
- ◆ Душу чортові продають навіть через посередників.
- ◆ Треба вміти себе подати. Але так, щоб не з'їли.
- ◆ Критика вшанувала творчість поета роками мовчання.
- ◆ Із оголошення: «Потрібна секретарка. Необхідні дані: довгі ноги, тонка талія, високий бюст, короткий язик».
- ◆ Мовчання — золото. А замовчування?
- ◆ Роки — багатство лише тоді, коли вони постійно не нагадують про себе.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

ПАЛІНДРОМИ

ХА, ЖАХІ!..

РВЕ НА МАНЕВР.

О, МИ ЧУБИ ЧИБУЧИМО!

БИПИСЬ... СИПИ БІ!

УЖЕ ПЕЖУ.

О, ГОМІН НІМОГО!

ТЕНЕТА ТЕНЕТ...!

Віталій КОРЯКО.
м. Донецьк.

ПЕРЕЦЬ НА ПРАПОРІ

Так, саме Перець усміхається на прапорі Асоціації «КВН України». В ній 120 команд з усіх куточків нашої держави. Асоціації вже вісім років. За цей час у 50 містах проведено 251 офіційну гру, де визначалися чемпіони Асоціації, переможці Студентської ліги, володарі Кубка Асоціації і чемпіони серед шкільних команд України. З чим ми й вітаємо. Не тільки вітаємо, а й підтримуємо. Адже вважаємо, що Перець на прапорі Асоціації з'явився не випадково. Успіхів вам, колеги-одноперчани! І надалі будемо сміятися разом!

«Жінки бувають двох типів: ті, які користуються успіхом, і ті, котрі користуються громадським транспортом».

«Упіймав прицюцькуватого крокодила. Він їсть пудру і помаду — думає, що він сумочка».

Команда ОНАС, Одеса.

«— Мило «Сергард» тепер продається в комплекті з молотком.
— А молоток для чого?
— Розумієш, мило вбиває лише вісімдесят відсотків бактерій».

Команда «Без гальм», Вінниця.

«У продажу з'явилися двосторонні шпалери: і в квартирі красиво, і сусідам приємно».

Команда «Йолі-палі», Житомир.

«— По кількості зарубок на батоні можна визначити, скільки років батону».

Команда «Прем'єр», Коблеве.

«— Що це ти на двері повісив?
— Підкову на щастя.
— Ну, підкову — це зрозуміло. А коня для чого?»

Команда «ТУ», Суми.

«— А вчора Карлсон так напився, що приставав до гелікоптера».

Команда «УЗІ», Житомир.

— Обікрали квартиру: забрали телевизор, холодильник...
— Але я бачу, що у вас ще є що красти...

Молодий батько зібрався місяців на два поїхати на заробітки. За день до від'їзду, вибравши момент, коли нікого, крім нього та сина-першокласника, вдома не було, покликав малого.

— Хочу поговорити з тобою, як мужчина з мужчиною. Я завтра їду, а у тебе скоро канікули почнуться. Давай домовимся: якщо за літо навчишся гарно писати, я тобі велісипеда куплю. Домовилися?

— Домовилися, — зрадив хлопчина.

— А щоб тобі веселіше було, — вів батько далі, — я так ніби гру придумав: записуй усіх, хто до нас приходити буде, а я приїду та подивлюся. Добре?

— Добре, — кивнув головою син.

— І ще таке, — додав батько: — нікому про це не кажи, хай воно буде нашим чоловічим секретом. Усе ясно?

— Усе, — запевнив малий. Але раптом спохопився:

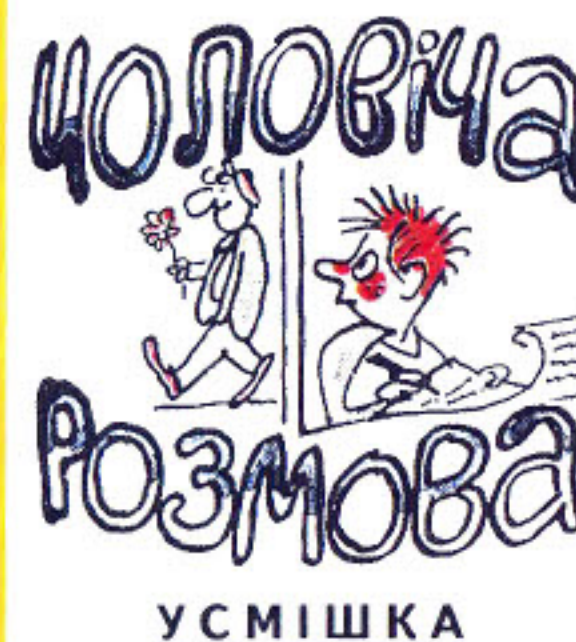
— А діда Мусія писати? Мусій був сусідом і найчастіше заходив до них. Йому перевалило за вісімдесят. Ходив із паличкою, недочував, та й очі підводили.

Батько трохи подумав, потім махнув рукою і сказав:

— Записуй і діда, а я приїду — викреслю.

Іван СИЗОНЕНКО.

с. Розкішна
Ставищенського району
на Київщині.

УСМІШКА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Це в тебе, друже, вже п'ята дружина? Вітаю!

— Так то воно так, тільки я в неї вже десятий чоловік...

Друзе
Перче!

Допоможи розв'язати таку задачку. Прочитав я у газеті, що за перший квартал державний бюджет перевиконано — надійшло 10,2 млрд. грн., що на 17,3 відсотка більше, ніж за такий період минулого року. А через кілька днів читаю: міністр праці та соціальної політики стурбований високими темпами зростання заборгованості по виплаті заробітної плати у перші місяці року, появою боргів по зарплаті навіть на комунальних підприємствах Києва. А ще там написано, що це сталося тому, що на місяць послабили увагу до цього важливого питання. Зібрати кошти ніби спромоглися, а виплатити зароблене...

В. КОМПАНІЙЧЕНКО.

м. Вінниця.

Був у батьків єдиний син. Жив він весело, щасливо, батьки ні в чому йому не відмовляли. Ось зустрів він прекрасну дівчину — таку, що все життя шукають. І вирішили вони одружитися. Почалися передвесільні турботи, і батько вирішив сам покликати друзів сина. Син погодився.

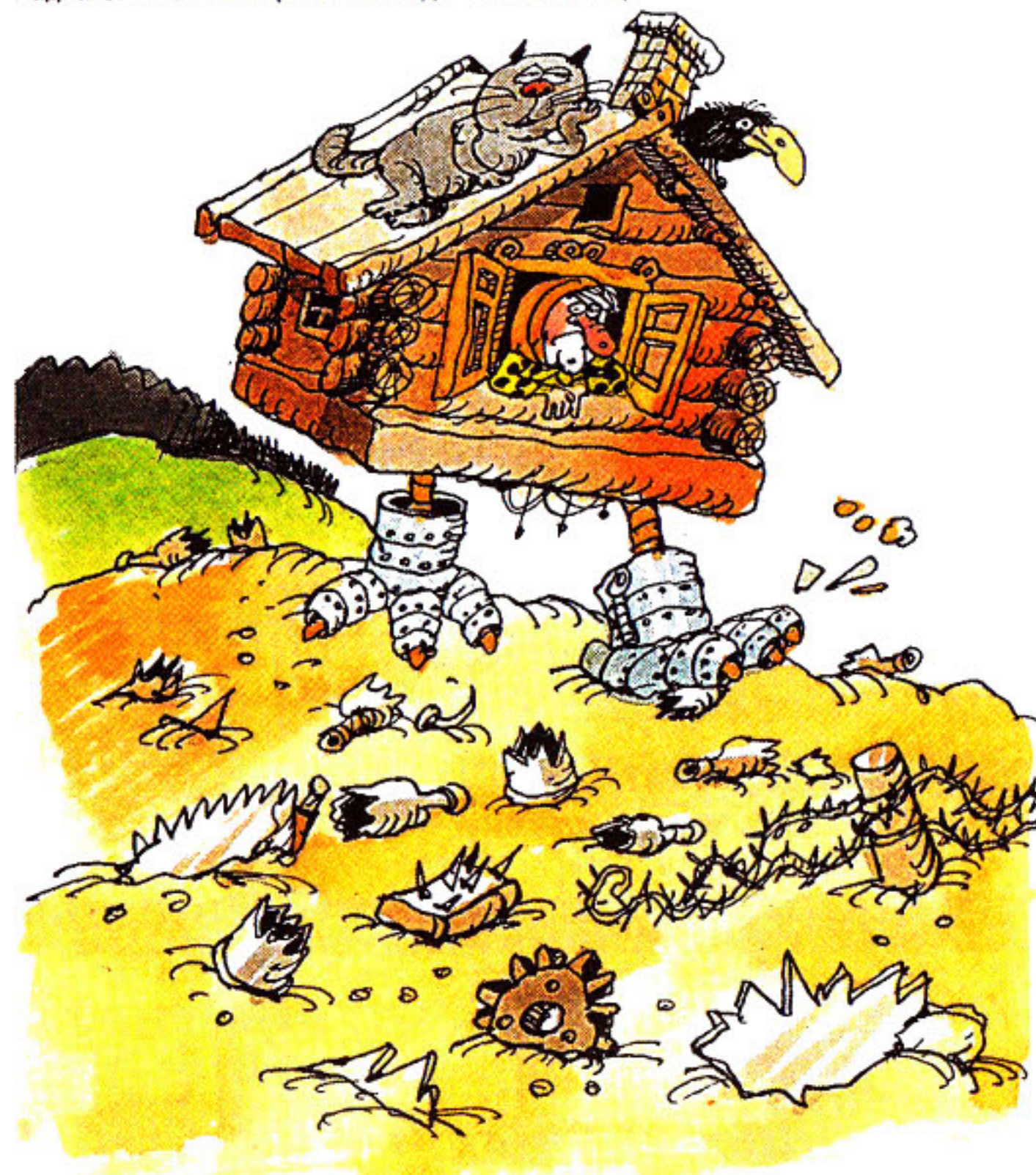
І ось настав головний день, зібралось багато гостей, родичів, сусідів. Не було лише друзів сина.

— Я написав усім твоїм друзям, — каже батько. — Але замість запрошення на весілля послав прохання про допомогу тобі...

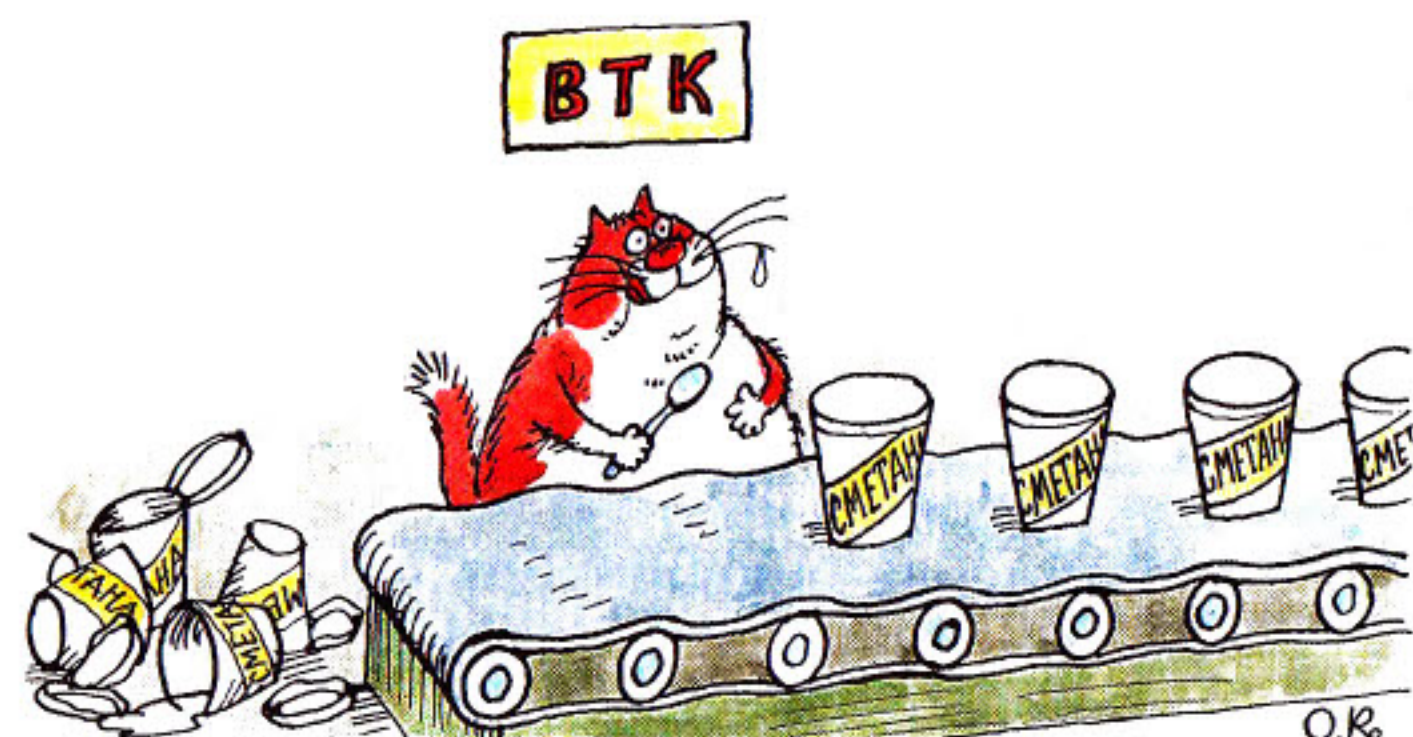
Так вип'ємо ж за тих друзів, які з нами в добрі дні, а коли потрібно — завжди спішать на допомогу!

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

сміт Кіровське у Криму.

Олексій КОХАН

О.К.

В одній в іронічних львівських газет подибуємо замітку з Державного кордону.. У ній ідеться об тім, що, цитую, «...у пункті перепуску «Рава-Руська» у громадянина України, який намагався виїхати за кордон, вилучено і передано митникам автомобіль «Мерседес». Автомобіль вилучено через невідповідність даних автомобіля із даними технічного паспорту. Але найцікавіше не те. Технічний засіб оцінено на суму 10 тис. 260 грн. Ось що найцікавіше! «Мерс» за дві тисячі баксів! Хто таке диво бачив? Налітай! Цікаво, хто його купить. Котрий із митників?»

Не будемо гадати, що в цій буденній історії найцікавіше. Може, те, що перевіряли паспортні дані апарату не на в'їзді, а на виїзді, а мо', інше: як на такому ветерані (судячи з визначеної на нього ціни) чоловік безстрашно пхався у гущу Європи. А може... Ні, таки не будемо вгадувати, тим більше гадати, у чий гараж той «Мерседес» попрямує.

Є багато й інших цікавинок, пов'язаних із нелегкою митною службою, які, виходячи з неугавного поголосу, стають приметами часу, народними обрядами, звичаями і традиціями. Приміром, тільки відірваний від повсякдення лунатик, заїхавши у прикордонне Полісся в районі Ягодина, може запитати стрічного, що то за палаци і тереми повиростали за часів незалежності по тамтешніх селах. Невже повернулися комуністи і в хаотичній гарячці понабудувували райкомів партії і профілакторіїв для активу? Чудило. Та ж кожен знає, що то — гніздування митного люду. А за які такі набутки, припускаю, може запитати сновида. Досвідчений поліщук на те знизне плечима, мовляв, дивне запитання. Звісно, за які — у них там зарплату дають вчасно!

І правильно роблять, що дають. Шалену напругу митного життя з боргами по зарплаті не подужаєш. Як ти вліпмаєш ошуста, як перегородиш шлях ввезенню в Україну, наприклад..., сала, якщо у тебе в кише-

нях гуляє їдкий прикордонний вітер? Та ніколи в світі! Щоправда, завезене контрабандою сало і всякий інший продукт, що від часів Київської Русі вважається чисто українським винаходом, усе-таки нахабно вигулькує на наших лядах. Але в тім доведеної вини митників нема. Може, їх перекинули через кордон повітрям. А що? Десь на початку дев'яностих років минулого століття якийсь майстер спорту, а може, не спорту, а просто майстер, перекидав через кордон гіри з клуночками валюти.

МЕЖА ДОТЕПНОСТІ

Прийоми з обдурювання митників сягають межі дотепності, а часом і перевищують її. Наприклад, ввозять до України фуру телевізорів. Аби заплатити менший митний збір, у паперах значиться, що везуть не звичайні нині у світі кольорові телевізори, а черно-білі. Запитання «на засипку»: де їх на планеті ще й досі виробляють? В екваторіальній Африці, у джунглях Амазонки чи в stodолі підпільника Кіндрата?

Викликає глибоке здивування, коли в товарно-супровідних документах, приміром, сказано, що машина заповнена морозильними камерами, що були у вжитку (читай: дешевий товар, за який відповідна й ціна за ввезення). Ставиш собі запитання: а де це їх хлопці набрали? Робили у Німеччині чи Франції подвірні обходи і гукали щось на зразок «Здавайте для України старі холодильники»? А не ходили і не гукали. Морозильні камери новесенькі і взяті з котроїсь європейської гуртовні.

Повернемося до того, з чого почали, — автомобільних справ. Точніше, не до вивезення, а до ввезення авто на територію Неньки. Дуже часто (вважай — завжди) записано в документах, що ввозять биті машини. І спритники таки мають рацію. На корпусах вантажних «бусиків» можна побачити вм'ятини, пошкрябини та інші автотравми. Але..., але у тих місцях, які потім, при переобладнанні в таксі-мікроавтобуси, вирізають, аби вставити вікна. І бігають потім Києвом, Вінницею чи Луцьком новенькі «Мерси» чи якої іншої марки маршрутки. І число таких «битих» авт, за деякими перевіреними даними, сягає 80—90 відсотків.

А наостанку про інший дотеп, який тулиться до цієї оповіді не кримінальною тональністю, а справжнім бурлескним жартом. Повезли якось наші країни до Польщі продавати спирт. Так сталося, що їх митники не злапали. Ну, вийшло так. Трапляється. Продали вони вітчизняний ректифікат і на радощах з приводу вдалої оборудки зайшли до шинку. А що в ньому роблять, — відомо. Отож саме на таку суму, яку виручили на торгах, земляки і випили... польської горілки. Весело було. Бо наша людина завше знайде найоптимальніший варіант, як розпорядитися здобутками — одні тереми з усіх сил будують, інші з останніх гонорово «квасять».

До речі, поляки теж не цураються забав: через пішохідний перехід у Шегинях вони провідують українські терени, щоб вигідно випити — в Україні трюнки дешевші. А закусувати чвалають додому, у Річ Посполиту. І хай їм і нам голова не болить, кому дістанеться вилучений «Мерседес» за смішну ціну у дві тисячі баксів. Теж мені знайшли «найцікавіше».

Володимир ПАЛЬЦУН.

ДЕ СЛУЖИТИ?

Голова призовної комісії питає юнака, де б він хотів служити.

- У Генеральному штабі, — відповідає хлопець.
- У Генеральному штабі? — дивується голова. — Ти що, ненормальний?
- А хіба це обов'язкова умова для того, щоб служити у Генштабі? — поцікавився призовник.

ЯК ПРИГОТУВАТИ?

Чоловік телефонує дружині з роботи:

- Люба, сьогодні до мене придуть мої колеги, приготуй що-небудь.
- Добре, милий. А як приготувати: щоб вони ще прийшли чи щоб більше не приходили?

ЗРОЗУМІЛОЮ МОВОЮ

- Ти міркуєш, як ідіотка, — зауважує чоловік.
- Я кажу так, щоб ти міг мене зрозуміти!.. — уточнює дружина.

ЗАЙВЕ ХВИЛЮВАННЯ

- Геть п'яний перукар починає голити клієнта.
- А ви мене не поріжете? — обережно поцікавився клієнт.
- Як я можу порізати, якщо я Вас навіть не бачу?

ЛІНИВИЙ ПІВЕНЬ

- Петре, в тебе, кажуть, півень дуже лінивий. Це правда? — цікавляться в чоловіка.
- Ой, і не кажіть. Сусідські кукурікають щоранку, а мій їм лише головою киває!

ОТЯМИВСЯ

- Один чоловік прийшов до тяти після важкої операції. Розплющує очі — поруч дружина. Він каже:
- Ти чарівна! — і знову засинає.
- За годину прокидається, дивиться на дружину і каже:
- Ти симпатична!
- А чому ж не чарівна?
- Дія наркозу послаблюється...

Почув і записав Василь ВЕРБА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чого цей пес такий дорогий?
— А ви послушайте, яка в нього кличка — Бельмондо!

ВІНЕГРЕТ із ПЕРЦЕМ

Георгій МАЙОРЕНКО

— Цю картину ми замовили для відділу боротьби з боржниками за комунальні послуги.

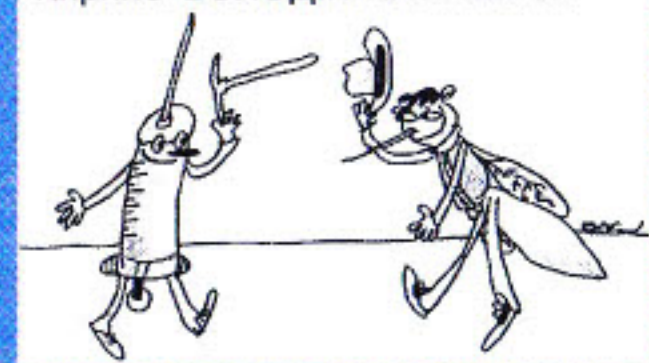
Георгій МАЙОРЕНКО

Сергій ТЕРЕЩЕНКО

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

Борис РЕВНУН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Сидоре Петровичу, не виходьте! У коридорі почалася чергова розбірка між першими класами!

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

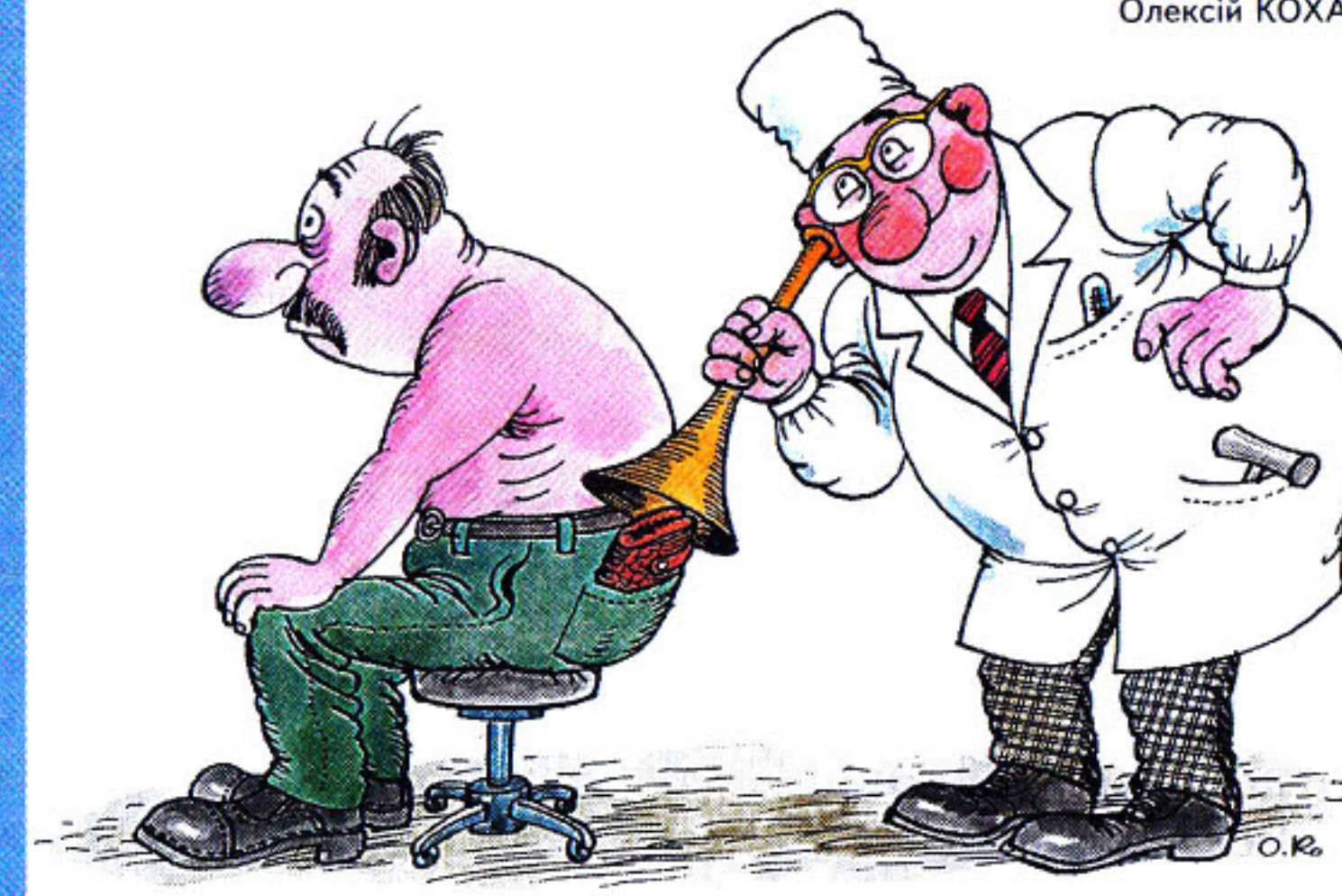

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Ну, зятьок!.. Я тобі зараз покажу, як рідну тещу третій раз за день зупиняти!

Олексій КОХАН

НЕ ВИЙШОВ

Приїхав іноземець в Україну, йде парком, дивиться, один чоловік копає яму, другий зразу ж за ним закидає, один копає, другий закидає.

- Як то розуміти оте ваше заняття?
- Та тут нема нічого такого особливого, — відпові один. — Він копає, бо має копати, я закидаю, бо маю закидати, а той, що має садити дерева, на роботу не вийшов.

Почув і записав Г. САВЧУК.

м. Львів.

НЕПРАВДА

Прийшла дружина з роботи та й питає у чоловіка:

- Які новини?
- Тобі лист.
- Від кого б це? — дивується вона.
- Від Петра.
- Якого?
- А від того, з яким зустрічалася на курорті.
- Не може бути! Я зустрічалася тільки з Грицьком, Степаном і Рафіком.

ТРЕБА ЖДАТИ

Розмовляють два пенсіонери:

- Як ти думаєш, Кіндрате, нам пенсію підвищать?
- Не скоро.
- Чому?
- Бо ще далеко до президентських виборів.

ДОБРА ОЦІНКА

Батько до сина-першокласника:

- Сьогодні вчителька питала тебе?
- Питала.
- Добру оцінку маєш?
- Так.
- З якого предмету?
- З математики.
- Скільки поставила?
- Дванадцять мінус десять.

ПЕРЕСТАЛА

- Тебе жінка лає за горілку?
- Перестала.
- Давно?
- Зразу ж, як вигнала з дому.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Нарешті ми вибралися на безлюдний острів.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Це якийсь бермудський тролейбус. У ньому безслідно зникають гаманці...

Валерій ЧМИРЬОВ

— Як мені вже набридло чистити отаку дрібноту, що він із риболовлі приносить.

Друже Перче!

У 2002 році кількість звернень, листів, скарг громадян, що надійшли до Кабінету Міністрів, зменшилася на 31 відсоток. Здавалося б, можна тільки порадіти за урядовців. Але спокое не дає думка, що люди почали менше скаржитися у «вищі інстанції», бо зневірилися отримати звітлія допомогу — більшість скарг пересилаються на місця, або навіть тим, на кого скаржаться.

Чи я помиляюся?

В. ШЕВЧЕНКО.

м. Київ.

Олексій КОХАН

— От лихо, десь закатився мій неоподаткований мінімум...

А ДЕ ТІ ЗУБИ...

БУВАЛЬЩИНА

Жила у селі тітка Наталя. Міцна, велика... метрів два на зріст... Чоловіка свого на руках носила, коли той, було, начаркується. Він не пручався. Поважав силу.

За будь-якої погоди майже до великих морозів, тітка не визнавала жодного взуття — ходила босоніж. Ніколи не хворіла. До лікарів не ходила. Та якось — довелося: заболіли у тітки Наталі зуби.

Стоматолог довго вивчав тітчиного рота, стінав плечима, розводив безпорадно руками. Нарешті заявив:

— Зуби цілі. А чого болять — і гадки не дам.

Та коли побачив, що тітка не взута, — а надворі дощ зі снігом — полегшено вигукнув:

— Шановна, ви ж бо са! Від того й зуби болять.

Тітка Наталя промовчала. Згодом, чалапаючи додому по мокрому снігу зашкарубленими, порепаними ногами — дивувалася:

— Таке вигадав! Де ті ноги, а де ті зуби?!

Зважаючи на її зріст, із тіткою важко було не погодитися.

Микола ВОЗІЯНОВ.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ідемо на операцію, а набой холості видаєш?
— Так ти ж завжди «мажеш»!

— Ми з філіалу фірми «Італійські меблі». Купіть, річ надійна, вічна! Фірма гарантує!

ХРОНІКА НОВИН

СТАБІЛЬНІСТЬ

Ситуація у Банановому Маразматорі напрочуд стабільна: ціни ростуть стабільно, народ бідніє стабільно, мафія багатіє суперстабільно.

ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ

З величезним успіхом пройшов у Кизяківській облдержадміністрації День відкритих дверей. Цього дня відвідувачі з усієї області спокійно, без будь-яких проблем, за-

несли чиновникам облдержадміністрації 30 мішків цукру, 50 мішків борошна, 10 мішків круп, 4 телевізори, 25 конвертів із доларами, та багато інших необхідних речей. На засіданні за підсумками цього заходу було прийнято рішення влаштувати Дні відкритих дверей регулярно, хоча б 2-3 рази на тиждень.

КОНСПІРАТОРИ

Мільйонери Бананового Маразматору вирішили об'єднатися. Для конспірації вони назвали свою партію «Об'єднані голоштаньки».

УВАГА, КОНКУРС

Фракція грошових мішків парламенту Бананового Маразматору оголошує творчий конкурс на найкращу назву фракції. У назві має бути відображено все: чесність та порядність мафіозі, що входять у фракцію, щирі любов до народу, котрий вони пограбували, а також кришталеву чистоту їхніх брудних помислів.

ОСВІТА

У Банановому Маразматорі відкрилась Академія для особливо обдарованих дітей. Особливо обдарованими там вважають діточок, батьки яких мають на своєму банків-

ському рахунку не менше ста тисяч доларів.

РИНОК

У Банановому Маразматорі все більше розширюються ринкові відносини. Судіть самі: кожен третій громадянин цієї республіки вже продався.

ТАК ТРЕБА

Для позитивного іміджу держави в світі у Банановому Маразматорі відтепер чорне будуть називати білим, грабіжників — благодійниками, ідіотизм — мудрістю.

Олександр ПЕРЛЮК.

ЩО КРАЩЕ

- Квац став державним діячем?
- Ой, краще був би він квацем.

З ГОРИ НА ГОРУ

«Думна гора» Володимира Бровченка,
«Списана гора» Романа Дідули, «Гора»
Івана Драча, «Гора» Бориса Олійника,
«Заповітна гора», «Вітрова гора»
Миколи Петренка, «Страж-гора»
Степана Пушика...

Як бачите, майстрам пера
Доступна будь-яка гора.

НА ІМЕНА НЕ ПАДАЄ ЦІНА

Купують не книжки, а імена,
Увінчані відзнаками, поважні.
На імена не падає ціна:
Окремі з них, як і колись, продажні.

ПОЕТОВА СПОВІДЬ

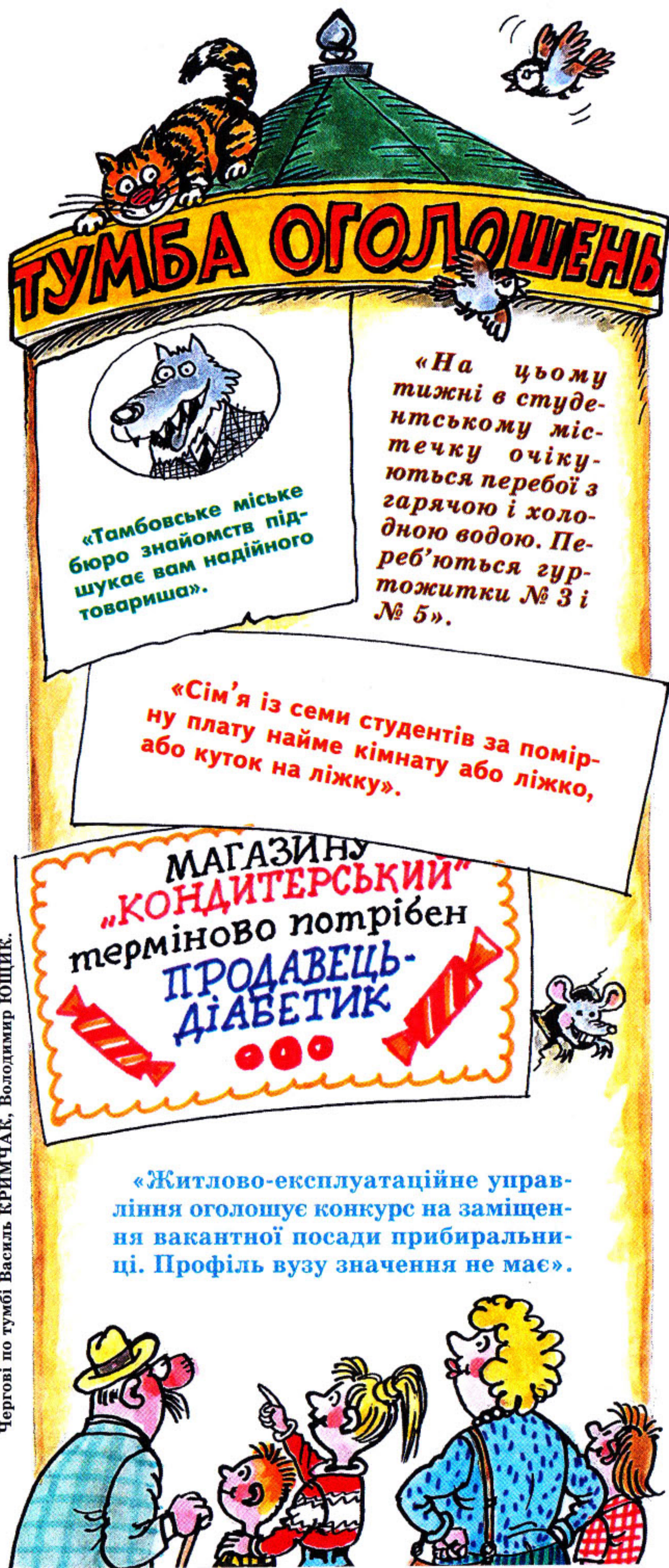
Складаю олігарху панегірик
І густо червонію, наче рак,
Бо за покликанням я — гуморист і лірик,
А за сумісництвом — ошуканий жабрак.

Вадим СКОМАРОВСЬКИЙ.

НІЧОГО ХВАЛИТИСЯ

— Годі байдики вже бити, —
Грима батько на хлопчину, —
Вже пора і заробити
Хоч якусь там копійчину,
А то граєшся в дурниці —
У якісь там покемони.
Я уже в твоєму віці
Розвантажував вагони.
А на це дружина каже:
— Перестань хвалитись, милий,
Тільки ж два їх розвантажив.
А на третьому зловили.

Василь ТИТЕЧКО.

Добряхих півгодини дантист чаклував над моїм зубом. Я тремтів під моторошне дзижчання бормащини, а він голосно та образно розхвалював якість та надійність моєї майбутньої пломби.

— Йй-бо, — вигукнув оптимістично, — зможете згризти навіть велосипед!

«Видно, натякає... Мабуть, синові збирається його купити чужим коштом», — подумав я. І почав гарячково згадувати вартість клятого велосипеда.

Та коли настав час прощатися і я поліз до кишені, стоматолог замахав руками:

— Боронь Боже! Навіть і не думайте, і не просіть! Навпаки, — тут він перейшов на довірливий тон, — це я Вам мав би чимось за Вашу витримку віддячити. Так що вважайте мене своїм боржником...

Він провів мене під руку до виходу з кабінету і гречно розкланявся:

— Заходьте навіть без попередження...

У мене був спантелечений і, мабуть, дуже дурнувятий вигляд. Однак у коридорі симпатична медсестра зустріла і оцінила мене по-своєму:

— Супер! Ви тепер, як нова копійка! — радісно сплеснула руками. І тут же лукаво підморгнула: — Аж трохи заздрю Вашій дружині...

Вродлива білявка зітхнула й пустила очима бісики.

— Якщо, може, колись і про мене згадаєте, — телефонуйте. Дуже чекаємо!

Ще раз багатозначно посміхнулася й подріботила коридором, вихитуючи стегнами...

Зі мною такого навіть у дні моєї, уже не дуже-то й недалекої, молодості не траплялося. Здивування, яке я виніс із лікарського кабінету, змінилося тривогою. Я дибуляв, ніби п'яний. Тож біля виходу із клініки перечепився через ганчірку, якою огрядна прибиральниця ялозила підлогу.

Я зіщулювався і навіть заплющив очі, однак ніякого там «Ходять тут, хо-

дять!» не прогрімало. Технічка, схоже, тільки й очікувала на цю зустріч.

— Вітаю із завершенням лікування ротової порожнини! — виструнчилась зі шваброю.

Поки я кліпав очима, жінка перейшла на неформальне спілкування:

— Нову пломбу треба обмити. Щоб не випала. Але як сина прошу: не пий, що попало, візьми щось людське. Якщо, може, грошей нема, то я...

Не дослухавши її, я вибіг надвір. Тривога змінилася панікою. Голову заповнила настирна думка про візит до іншого медичного закладу. Теж вузької спеціалізації...

.... Лікар-психіатр вислухав мене дуже уважно й нервово затарабанив пальцями по столі.

— Ти ще пізніше не міг прийти?! — дорікнув мені, натякаючи на запущеність недуги. — Втім, спробуємо щось зробити. Але тільки спільно з тобою.

Він утупився поглядом у стелю й заходився диктувати мені довжелезний список різноманітних медикаментів, які я мав принести сюди для цілковитого одужання. На завершення додав ще й пару сорочок, якими пеленають найбуйніших пацієнтів. А ще, натякаючи на особисті свої зусилля, що потребують винагороди, дипломатично повернувся до мене боком, тобто кишенею на халаті.

Хіба я дурніший за інших? Натяк зрозумів...

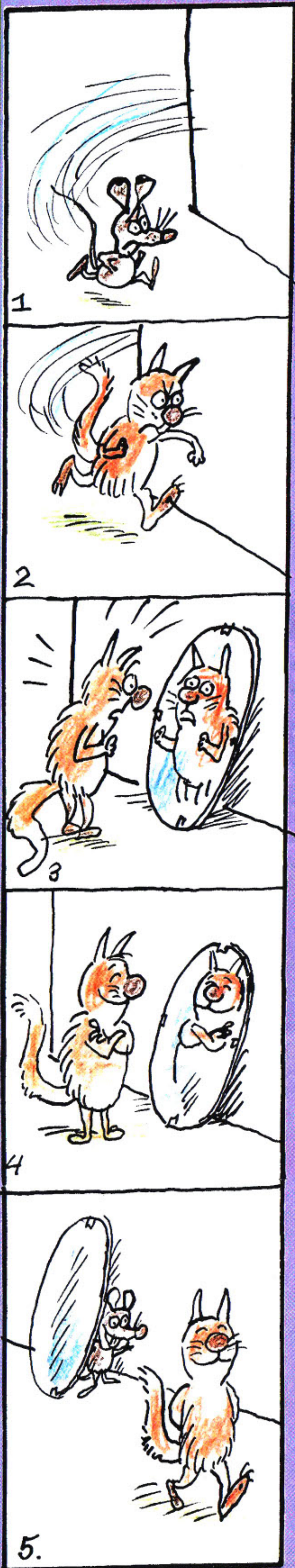
P.S. Тільки вчора взнав, що медики зі стоматологічної клініки та психікарні — ви тільки уявіть собі! — члени спільного кооперативу. Трудяться у супрязі. Одні змушують клієнта запідозрити, що у нього «не всі вдома». А щоб «посходилися», треба бігти за допомогою до інших. І трудяться, скажу я вам, успішно. Мої порожні кишені — найкращий доказ цього.

Павло КУЩ.
Малюнок Миколи КАПУСТИ.

м. Донецьк.

11

Анатолій ВАСИЛЕНКО

**Я — КУЛЬБАБА,
ТИ — КУЛЬДІД**

Слухай, як
Лічити слід:
Я — кульбаба,
Ти — кульдід.

Я — весна,
А ти — зима,
Був мороз,
Тепер нема.

Анатолій
КАМІНЧУК.

**ЗАГАЛКА
«ПЕРЧЕНЯТКА»**

Всі його бояться дуже,
Бо і грізний, і патлатий.
Може стати сильним звуком,
Якщо букву поміняти.

(вєд — вєд)
Володимир КЛЕНЦ.

ОНУКИ

Бабуся Уляна з Ганнівки
Та бабуся Ганна з Улянівки
Купували онукам пряники.
Перша купила двадцять сім,
Щоб вистачило по три усім,
А друга купила сорок чотири,
Щоб кожному було по чотири
Нумо, дітки, мотайте на вус:
Скільки ж онуків у кожної з бабусь?

Гриць ПОНОМАРЕНКО.

РЕБУС

Хто правильно розшифрує ребус, той прочитає українське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

Вранці батько іде на роботу раніше, ніж Лесик до школи. Отож і наказує синові:

— Дивись там, піднімай руку, будь активним.

А ввечері він обов'язково цікавиться справами Лесика в школі. Ось і цього разу.

— Ну як? — питає. — Піднімав руку?

— Ага, на кожному уроці, тату.

— Молодець! Розкажи.

— На уроці мови підняв руку і сказав,

що Федько мені заважає...

— Правильно, треба бути відвертим і сміливим, — мовив батько.

— На уроці географії я підняв руку і сказав, що забув вдома атлас...

— Гаразд. Чесність — теж гарна риса характеру.

— На уроці читання вчителька запитала, хто не вивчив вірша, і я підняв руку...

Батько сердито нахмурив брови.

— А на уроці математики...

— Ну-ну!

— На уроці математики не було ніякої причини. Тоді я придумав. Підняв руку і сказав, що надворі йде дощ!

Андрій КОЦЮБІНСЬКИЙ.

Ліниві вареники

БЕЗКІНЕЧНИК

Еники-беники, еники-беники
Їли на кухні ліниві вареники.
Мурка з-під столу нявкнула: «Н я в!..» —
Я їй лінивих вареників дав.

Боже мій милий, що з нею сталось:
Мурка весь день по підлозі качалась,
Потім заснула біля дверей
І перестала ловити мишей.

Еники-беники, еники-беники
Знову зварили ліниві вареники.
Жучка знадвору гавкнула: «Г а в!..» —
Я їй лінивих вареників дав.

Боже мій милий, що з нею сталось:
Жучка весь день на порозі валялась,
Потім заснула біля плити
І перестала двір стерегти.

Еники-беники, еники-беники
Знову зварили ліниві вареники.
Мурка з-під столу нявкнула: «Н я в!..» —
Я їй лінивих вареників дав...
І так далі.

Квітка сон-трави

Гойда-гойда-гойдала
Синю квітку сон-трава
І співала: «Тра-ля-ля,
Спи, моє сон-травеня...»

«Ой, не візьмуть мене сни, —
Каже квітка сон-трави, —
Бо до мене звідусіль
То бджола летить, то джміль.
У вухах вони гудуть,
Наче телефон.
Як же можу я заснути,
Як тут прийде сон?..»

Анатолій КАЧАН.

— А пам'ятаєш, Сальєрі, як ти хотів мене отруїти?
— Аякже, Моцарте! Але мені на базарі підсунули замість отрути касторку.

Дві усмішки ПОТЕПЛІЛО

Лідочка, емоційна гарна жінка, дружина професора, якимось чином каже мені:

— Знаєш, у мене, по суті, немає чоловіка.

— Та ти що? А Петро де подівся?

— Пише. То кандидатську, то докторську...

— Знаєш, Лідочко, то в Петра жінки немає. Він пише, а ти підійди, обними, притули його голову до своїх грудей і тримай, доки в тебе під серцем не потепліє.

Через якийсь там день приходиться до мене Ліда і кидає косяки.

— Лідочко! Що з тобою?
— Навчила! Обняла я його, притулила до грудей, а він поцілував руку та й каже: «Дякую тобі, сонечко, я хотів закінчувати роботу, а ти своїм теплом дала стільки наснаги, що тепер я працюватиму до ранку!»

Олена ЧЕРНЕНКО.

с.мт Чорнобай,
Черкаська область.

ДОКУМЕНТ

Всім відомо, що у селі новини поширюються за допомогою вуличного радіо. Інколи, правда, те радіо дає інформаційні збої. Отож, одного разу до сільської ради з самої околиці надійшла чутка, буцімто померла баба Лук'янівна. Ніхто не дивувався, бо мала стара не багата і не мало — 91 рік, а, може, й більше. Секретар сільської ради аби не тягнути з оформленням документів, попросила бабиного сусіда Миколу переказати родичам, щоб прийшли оформити свідоцтво про смерть.

Підходить Микола до двору баби Лук'янівни і гукає:

— Агов! Є хто вдома?

— А кого треба? — озивається голос із хати.

— Насчот покійної Лук'янівни прийшов!

— То я, Лук'янівна, — починає баба двері, — але жива. Що тобі треба?

Знизав той плечима і каже:

— Ну, якщо ви живі, то й самі в сільську раду сходити можете, аби своє свідоцтво про смерть забрати...

Надія СЕМЕНА.

с. Крупіль
на Київщині.

ТОЙ НЕ ЗБРЕШЕ

— Іван Іванович каже, що у нього є радикуліт.

— Якщо каже, значить, точно є. Він дуже заможна людина.

ЗУБНИЙ ЛІКАР

— Я поставив вам пломбу. Тому години три спробуйте рота не роззявляти..

Пацієнтка:

— На кого?

НА ПРИЙОМІ

— Покажіть язик... Так, язик у вас червоний.

МАЙЖЕ З НАТУРИ

Ану покашляйте... О, ви ще й кашляєте! Будемо лікуватися чи як?

НЕ ВАРТО

Прокурор: — Розкажіть, як ви здійснювали градіжки.

Злодій: — Воно вам треба? У вас така пристойна професія.

ЗООАФОРИЗМИ

◆ Хто боїться рогів, той надає перевагу безголовим.

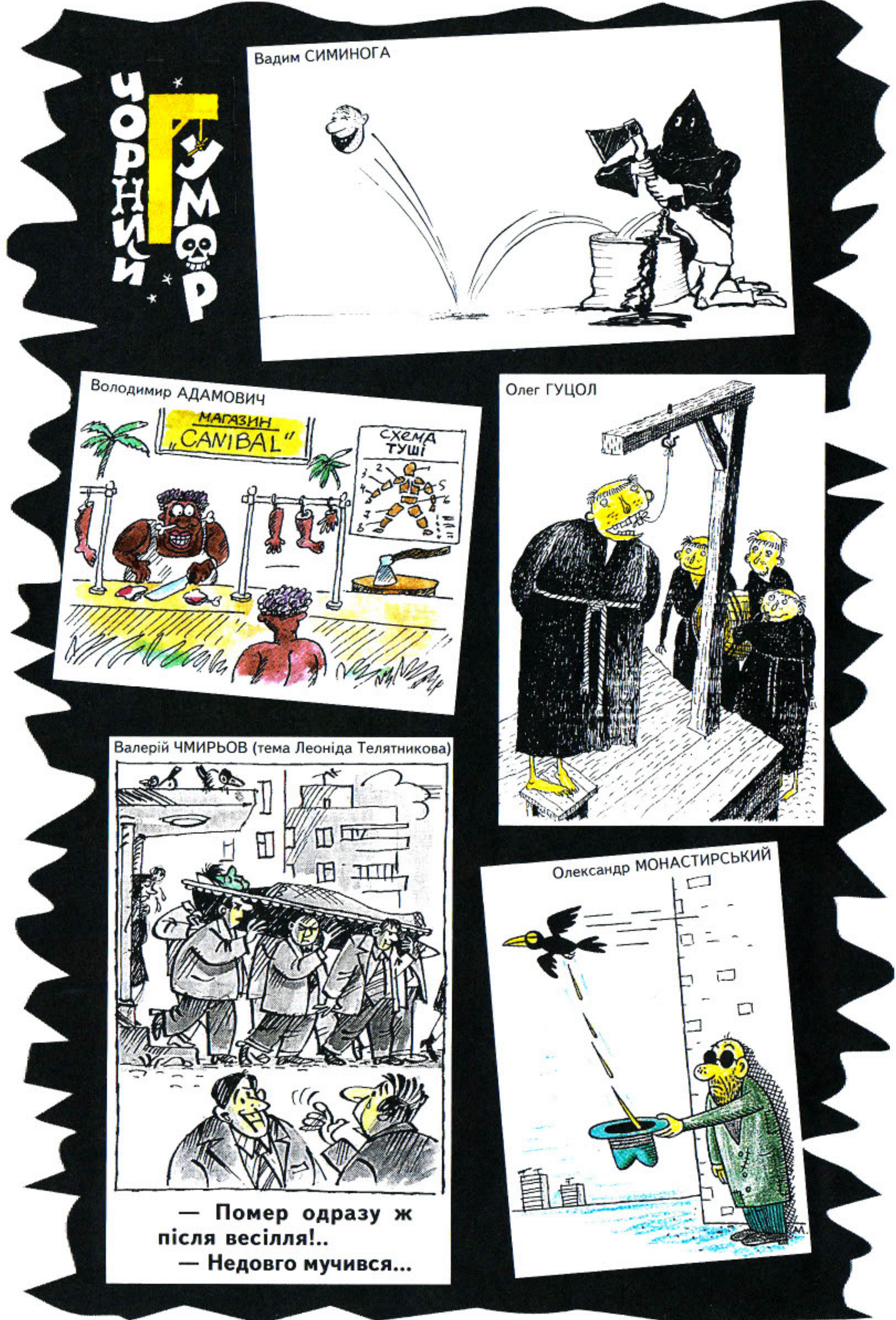
◆ Жодна міль добровільно не покине свого кожуха.

◆ Не всі шлюбні танці потребують акомпонеента.

◆ Тепер так: як жирний кіт, так він і вчений.

◆ У гілках влади іноді виявляють осині гнізда.

Леонід ЗАБАРА.

Вадим СИМИНОГА

Володимир АДАМОВИЧ

Олег ГУЦОЛ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Олександр МОНАСТІРСЬКИЙ

— Помер одразу ж після весілля..
— Недовго мучився...

ТАКИЙ І Є

— Що ви дурнем прикидаєтесь?
— А я не прикидаюся.

КОЛИСЬ БУЛО

— Іду якимось лісом. Раптом бачу — ведмідь. Я гвинтівку з плеча і...

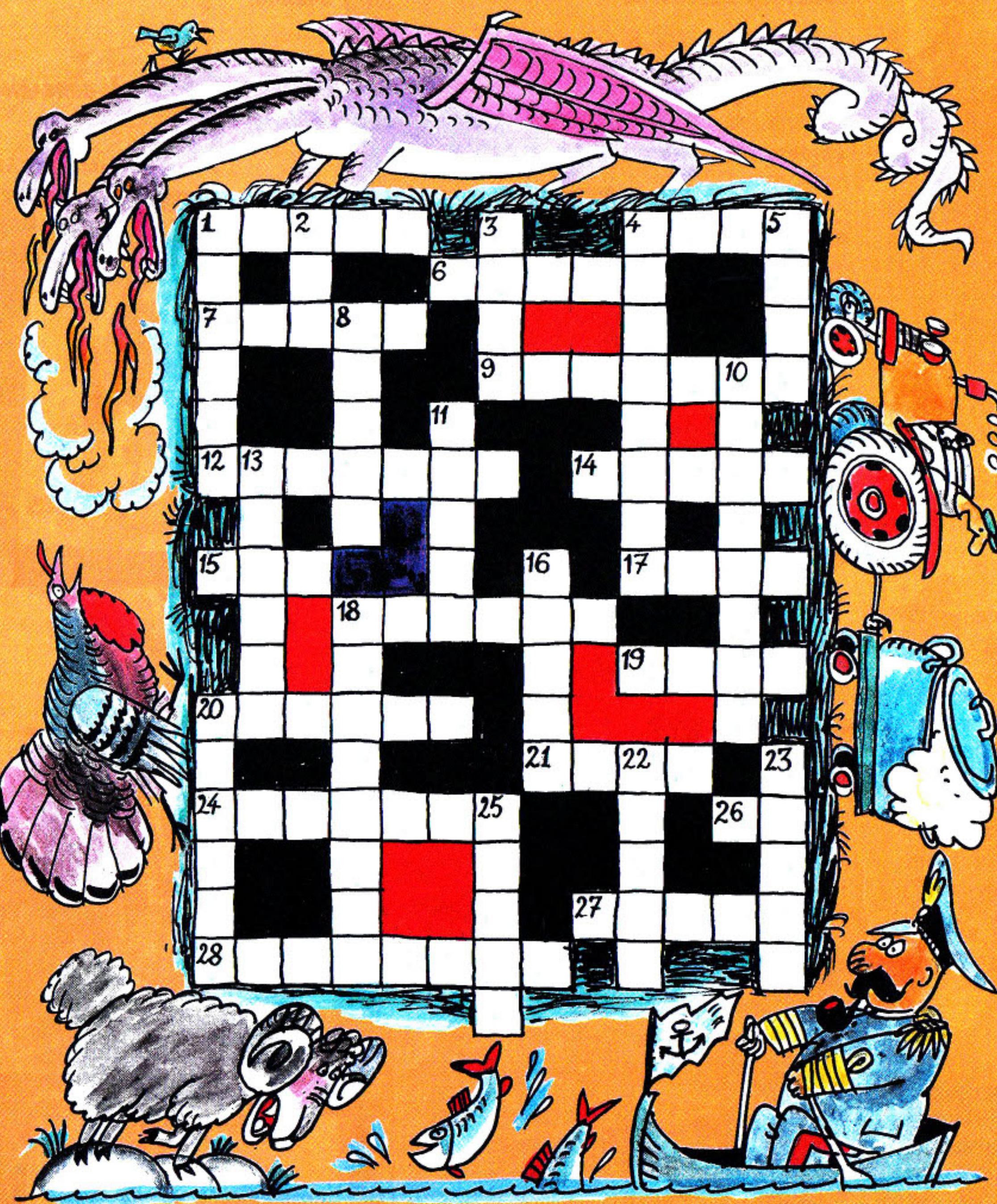
— Послухай, та в наших краях останнього ведмедя бачили сто років тому.

— А я й не кажу, що це було вчора.

Віктор БОБК.

с.мт Комінтернівське
Одеської області.

КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Дивиться, як ... на нові ворота. 4. П'яному ... по коліна. 6. Без нього вареники не зліпиш. 7. «Хіба ревути воли як ясла повні». 9. Сукупність музичних інструментів. 12. Військове звання. 14. Сучасний український письменник-сатирик. 15. Блудні, груші, смородина, малина... 17. Канал зрошувальної системи в Середній Азії. 18. Сузір'я, крилатий змія. 19. «Ой ... та роман, та петрушечка ... Кучерявий Іван, моя душечка». 20. Традиційна закуска. 21. Український літак. 24. Сільськогосподарська машина. 26. Американський письменник. Класик новели. 27. Газований напій. 28. Інструмент для загвинчування і відгвинчування гвинтів.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Сільськогосподарське знаряддя для розпушування землі. 2. Усі дороги ведуть в ... 3. Пора року. 4. Найменша частина речовини, здатна існувати самостійно. 5. Уявне середовище, яке нібито заповнює проміжки між частинами і весь світовий простір. 8. Військо. 10. Ідеї, звичаї, норми, що передаються з покоління в покоління. 11. Шашка, яка може пересуватися на необмежену кількість клітин. 13. Розмова між двома, або кількома особами. 16. ... і Гоморра. 18. Керівник підприємства, установи. 20. Мадагаскар. 22. Свійська птиця. 23. Частина автомобіля. 25. Лінія.

Склад М. ГУСАЧЕНКО.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНІЙ У «ПЕРЦІ» № 4
1. Поле. 2. Карась. 3. Дерево. 4. Дощ. 5. Небо. 6. Квадрат. 7. Ліс. 8. Розум. 9. Жар. 10. Грець. 11. Залізо. 12. Діло. 13. Лід. 14. Сердечко. 15. Пастух. 16. Хата. 17. Ворота. 18. Дно. 19. Борщ. 20. Курка. 21. Сук. 22. Ковбаса. 23. Коровай. 24. Лад. 25. Кінець.

ВІДПОВІДІ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»
Дитина, а гатова сорочка по коліна.

ІНТЕРЕСНИЙ ГУМОР

У нас гостює болгарський побратим – тижневик гумору і сатири «Стършел»

Іван КОЛАРОВ

САМОПОЖЕРТВА

Депутату мука, звісна річ,
Сам себе він доконає:
На бенкеті й не здрімляє за ніч,
А удень — ще й засідає.

Качін КАЛІНОВ

РЕЦЕПТ

Через нужду та недолугу просвіту
Корчимося ми од люмбаго
чи радикуліту.
А зводиться все до одного:
слід знатись
На тому, коли і як саме згинатись.

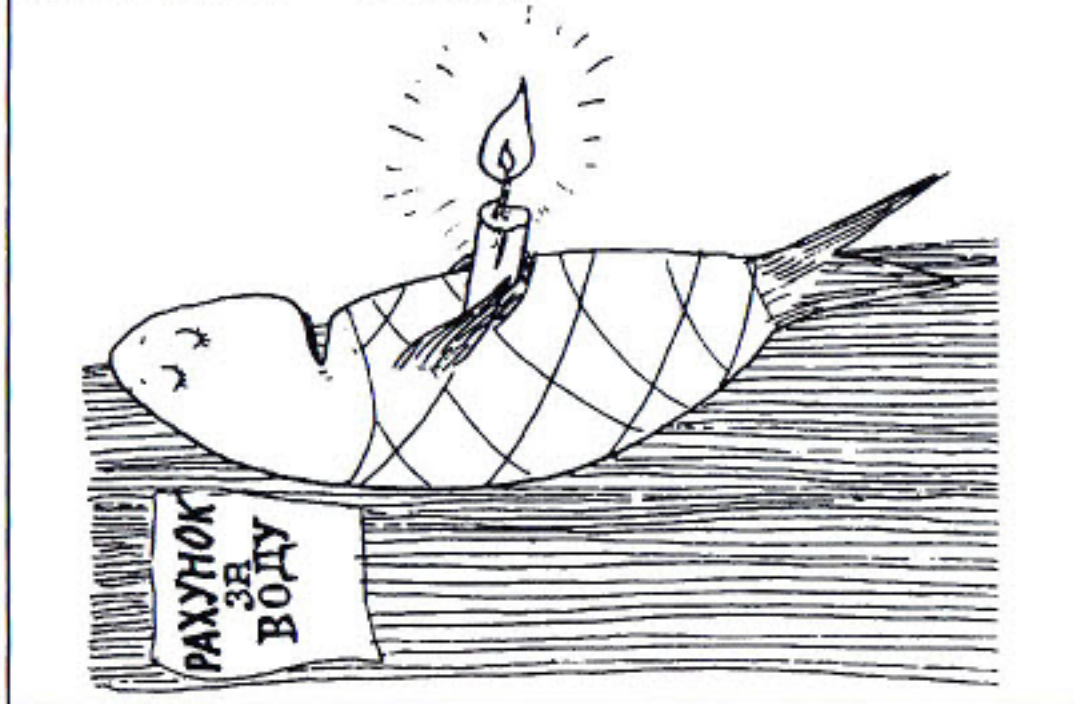
Слав ДЕЛІСЛАВОВ

ПОЛІТИК ПРО ІНТЕЛІГЕНТІВ

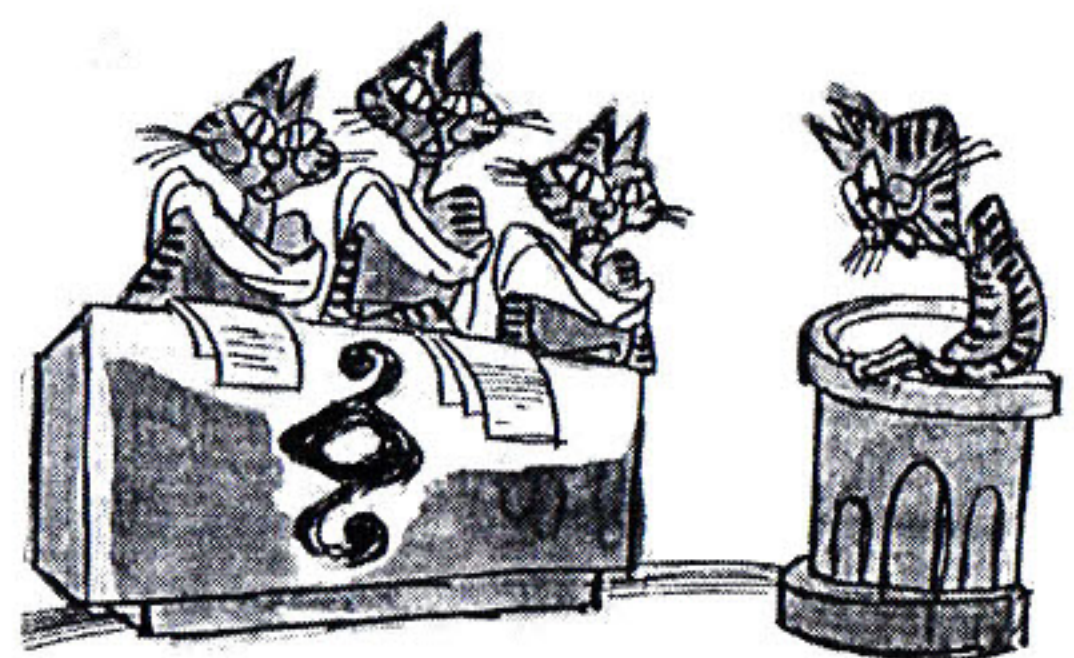
Здурію через їх невігластво отее.
Ну як, скажи, потрапить їм у тон,
Якщо один раз кажуть Менделєєв,
А другий — Мендельсон!

Переклад Д. М.

Вітко БОЯНОВ — Віто КАРЕ

Ділян ДОЧЕВ

— На десять років у мишачу нору!

«У нього було щось схоже на Бальзака, він теж женився у Бердичеві».

(Із шкільного твору).
Надіслав
Юрій САВЧУК.

«У мене був білет, щоб їхати, але сісти на нього не вдалось, бо рейс зрівнявся».
«Коли мене не розуміють, то я розумію чому вони не хочуть розуміти

Страшніше ПЕРЦЕ в рукаві...

того, що я розумів, без всякої задньої мислі».

«В багажном відділенні чамайдана не отдали, сказали, щоб я розказав що там є. А я і не знав, бо вещи укладала жона, то я і не міг зна-

ти, що вона туди втелючила».

(Із листів до редакції).
«Задньою думкою я подумав нащо мені така жінка, яка хати не тримається, а тільки молодших ухагорів забавляє.

От і вигнав її з хати. А те, що тоді був мороз, то я не винен».

(Із пояснень дільничному міліціонеру).
«Учора ми виготовляли дві шпаківні для діда Онисима і баби Ганни».
(Із шкільного твору).
Надіслав
Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1526)
Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія: Микола БОСАК (відповідальний секретар), Юрій ПШЕНКО, Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідчення КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати свій ідентифікаційний номер.

Здано до набору 09.04.2003. Підписано до друку 23.04.2003. Формат 70x108¹/₈. Папір офсетний №1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 13930 прим. Зам. 0110305. Ціна договірна. © «Перець» 2003 р. Заснований у 1922 р. Видається з січня 1927 року.

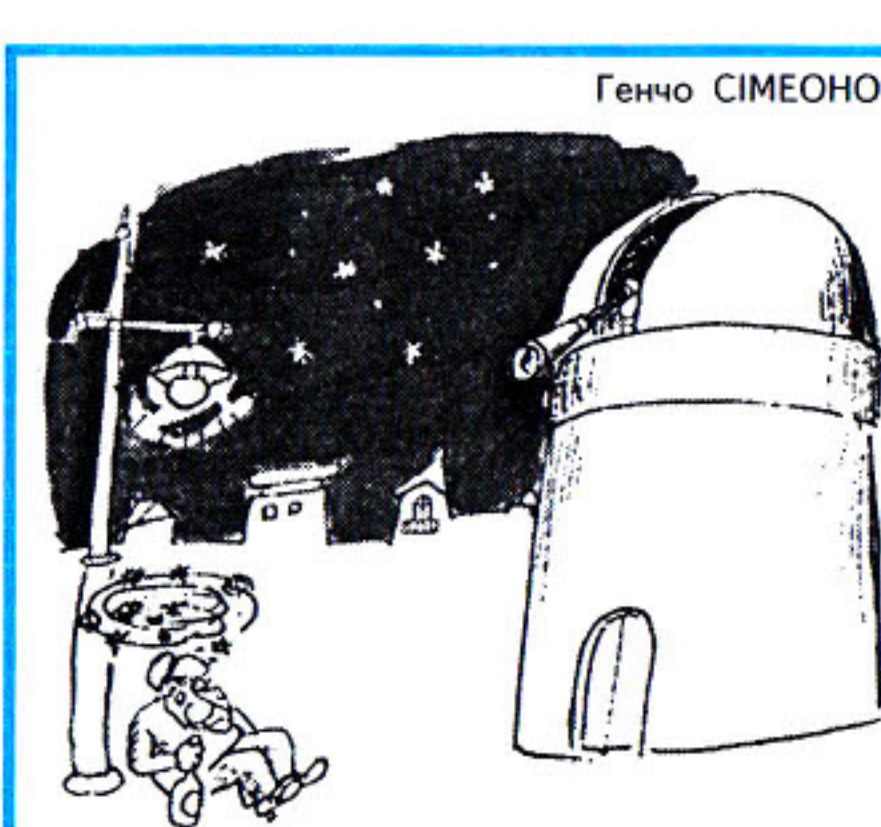
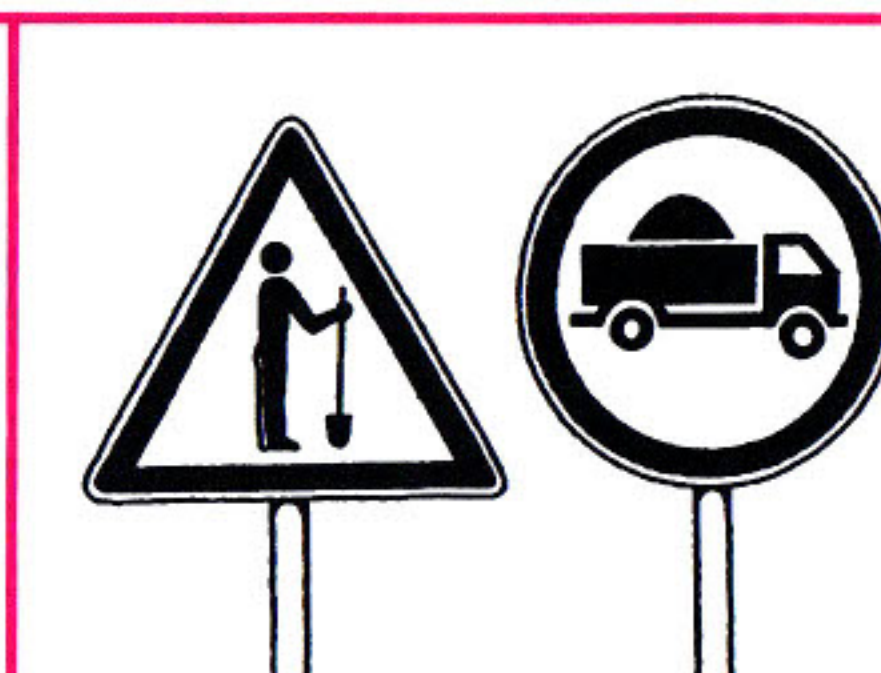
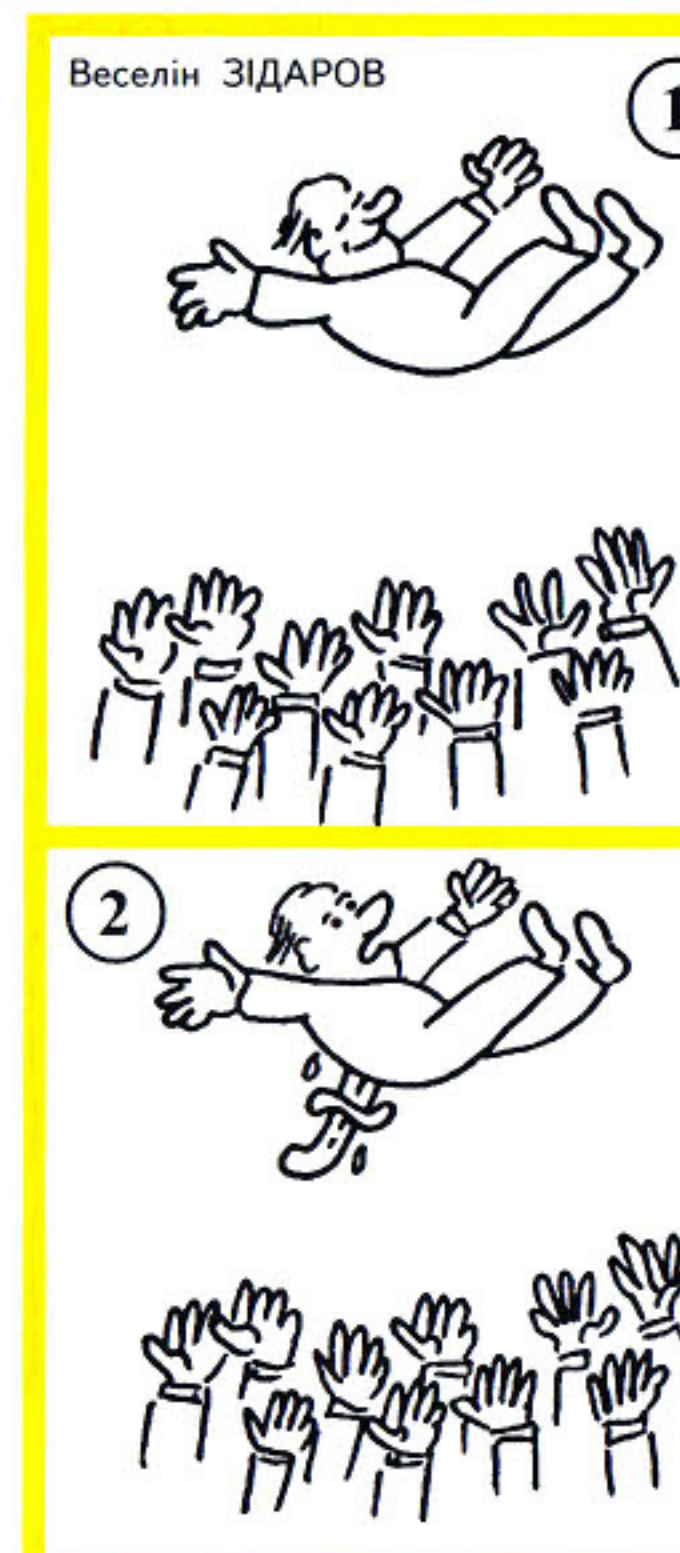
Виходить раз на місяць.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, відділу розповсюдження 454-81-15, 454-81-38, реклами 441-81-39, факс 454-81-11, художнього відділу 454-81-24.

Internet: <http://uamedia.visti.net/perec/>

Для телеграм: Київ-перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Статистика стверджує, що дев'яносто відсотки населення хочуть переїхати в США. В кінці минулого літа поїхав на один із пляжів, що на північ од села Ровда. Було багато народу, представлені були всі покоління і всі верстви населення. Це робить мої спостереження характерними для всієї країни.

Що зауважив я вже на третій день? Смуга пляжу була не бозна-яка широка, вона з трудом уміщувала люд, що стікався сюди із навколишніх станцій та бунгалю, а також приїжджав автомобілями із глибини країни. На горішньому боці пляжної смуги рясно повитикалося колоче зело, яке легко викоринювалося, але якого ніхто не викоринював. Досить було розкопати пальцями коріння і бур'ян піддавався.

Тією роботою займався я. Маю наднормову вагу, лікарі родять рухатися. Подобалося мені уклакати при кожному будякові, копати пальцями і виривати. Було відчуття, що вириваю зло із життя. Розколочувов пляжну смугу так, як розмовують поле, лише із тією різницею, що без жодного ризику. Поволі, крок за кроком, я залишов за собою чисті піщані простори, які відразу ж займали курортники. Люди не халпалися, не виявляли ніякого нетерпіння. Чекали, поки вискубу чергового будяка, і зра-

зу ж покривали простирадлами та рушниками два чи чотири квадратних метри. Коли через два тижні побачив їх усіх настроєних спокійно, без того щоб наступати одне одному на ноги і руки, ані навіть засипати очі піском, відчув себе безмежно щас-

ші люди справно паскудять, кожен жбурляє сміття, де тільки може, найчастіше — на п'ядь перед своїм носом, але якщо хтось візьметься прибирати, то не заважають йому, не перечать. Навіть раді йому.

Побачив, що бунгало дуже занедбані, з облупленими дверима та вікнами, тож задля свого задоволення взяв шітку та фарбу і заходився їх фарбувати. Люди одразу ж оцінили те, що бунгало стали чистішими і привітнішими. Тільки один зробив мені зауваження, що за цю роботу треба було братися в травні, а не у вересні... Підняв кілька здичавілих виноградних лоз, які слалися по землі, що могли витися вгору, до покрівель... Так непомітно минули два тижні. Останній день був хмарний.

— Ех, чому сьогодні нема сонця, — буркотів невдоволено курортний люд, — чому й телевізор зіпсований, чому нема сітки для пінг-понгу?

— Я не сонце, щоб сяти скрізь! — сказав я і рушив до автобуса.

Чи не висунутися мені кандидатом на народного обранця од зеленої партії? Прибрав же стільки сміття, скільки ціла партія не може прибрати за усе літо.

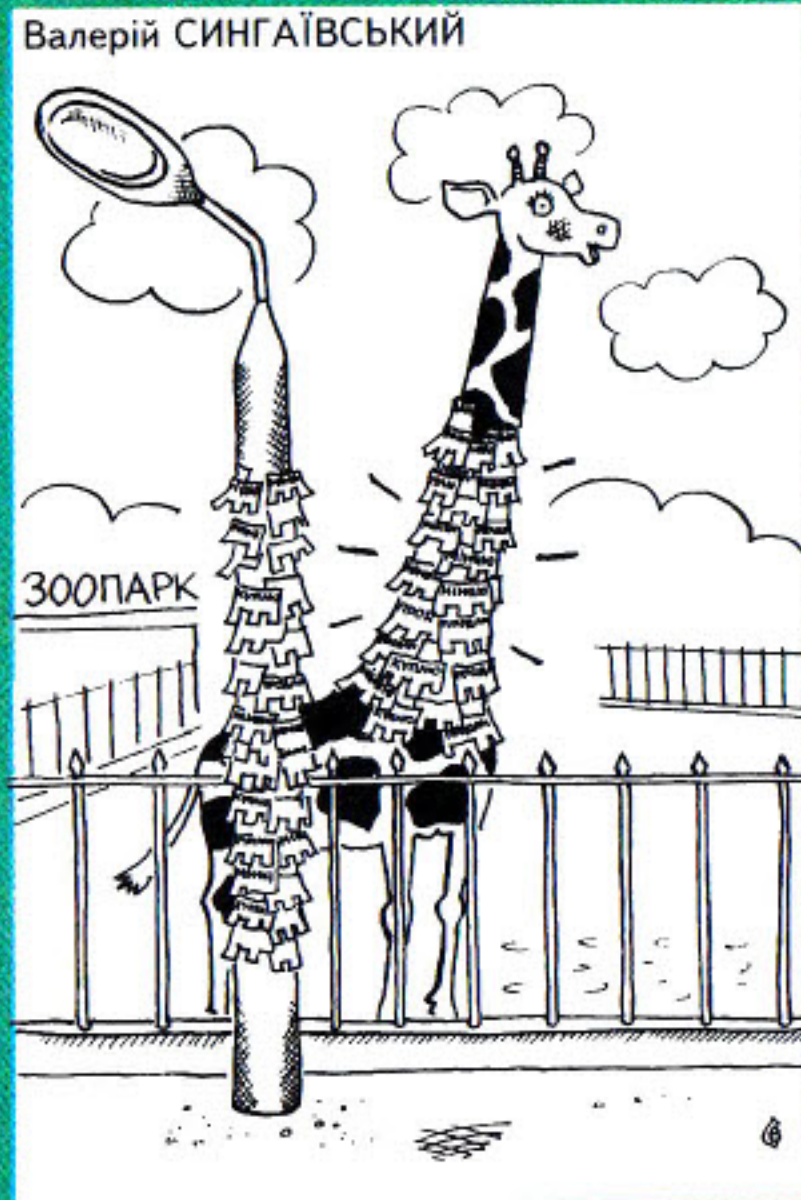
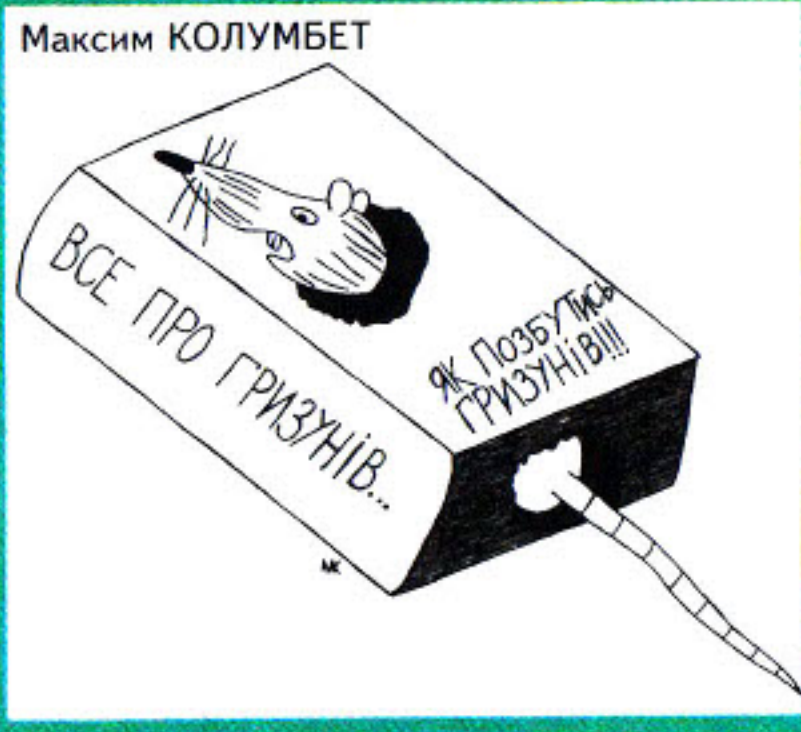
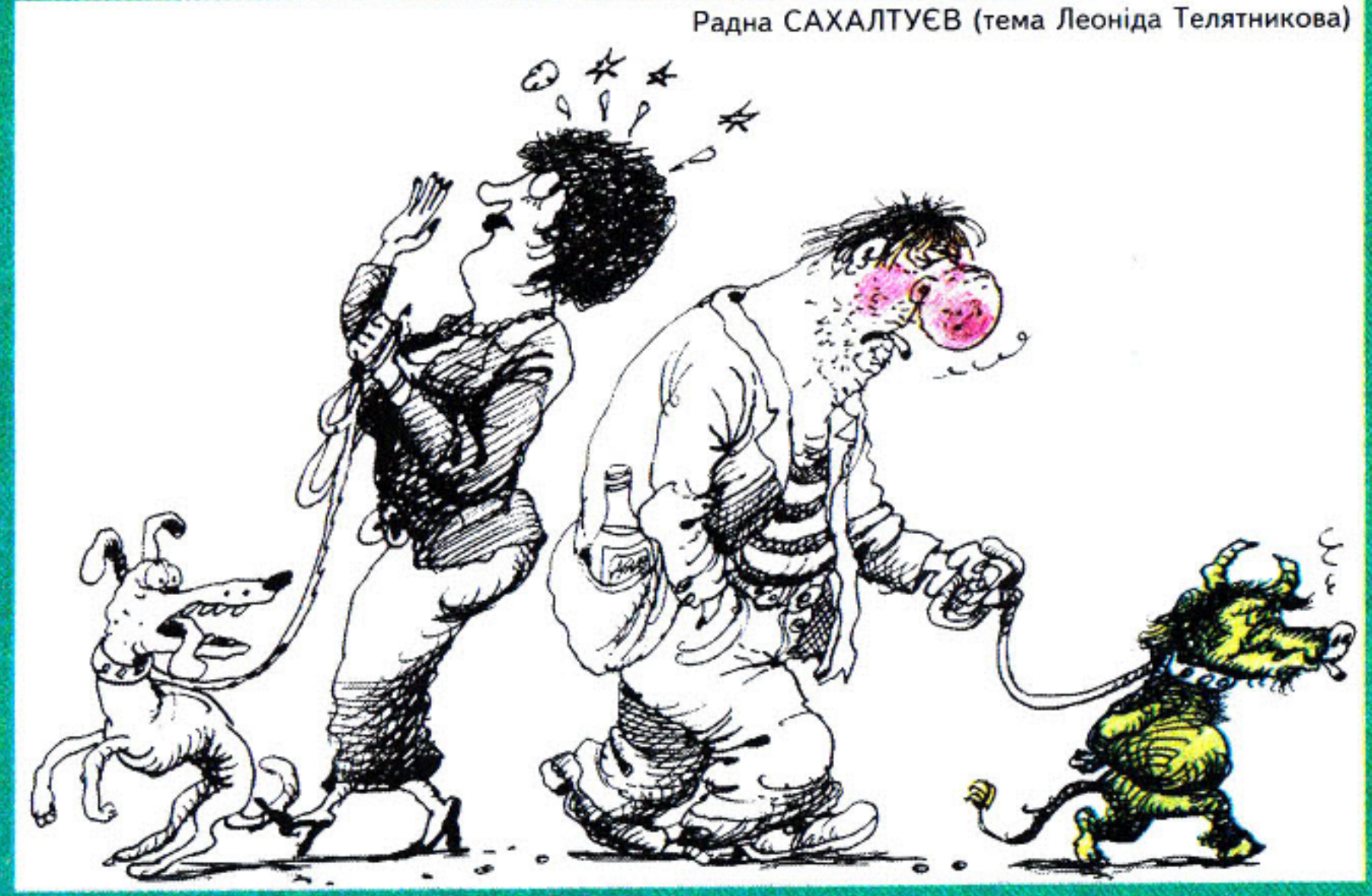
З болгарської переклав Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Перед весіллям друзі, знайомі, батьки підказують молодятам: «Хто першим з вас на весільний рушник стане, той і буде у сім'ї верховодити». Хоча життя, зрозуміло, вносить у подружнє життя свої корективи. Наш художник з Донецька Микола Капуста намалював таку сімейку, де «під каблук» потрапив не тільки чоловік, а й цуцик, кіт, папуга і навіть рибка («Перець» № 3). Учасники конкурсу, (а цього разу це були здебільшого чоловіки) гірко іронізували над до-

лею «героя» карикатури. Жінки сприймали зображення на малюнку як належне. Ну, а журі мусило об'єктивно розглянути усі підписи і назвати переможця чергового туру. Ним став — Олександр БЕЗУГЛИЙ з с. Розсохуватой Кегичівського району, що на Харківщині. Він вклав у уста жінки-повелительки такі слова: «Незабаром повернуся! Папуга за старшого!»

— Бабусю, а цю ріпку посадив наш дідусь-суддя?